

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 33

zima 2016

zjednotenie s Kristom

**Ale ak sme
zomreli s Kristom,
veríme,
že budeme s ním
aj spolu žiť.**

Rímskym 6:8

A winter landscape with snow-covered trees and a path. The scene is dominated by white snow covering the ground and the branches of trees. The sky is a pale, overcast blue. The overall mood is serene and quiet.

**Pochovaní sme teda s ním
skrze krst v smrť...**

Rímskym 6:4

Spasiteľ predivný

Spasiteľ predivný, Pán si náš jediný,
zomrel si nevinný za hriešnych raz.
Nebeský slávny Kráľ, život si z lásky dal,
nás by si šťastných mal na večný čas.

Slávne si zvíťazil nad zlobou temna síl,
na trón sa posadil tam v nebies chrám.
Veľkňaz Ty súcitný, počuješ bôľny vzdych,
zastávaš ľud svoj vždy u Otca sám.

Čoskoro prídeš zas, vezmeš nás v ríšu krás,
kde je mier, blaho, jas, kam vierou zriem.
Teba tam viac vždy znať, piesňami chváliť rád,
službou Ti vďaky vzdať naveky chcem.

*Spevník Duchovné piesne, Nitra 1987, pieseň č. 79.
Publikované s láskavým súhlasom zostavovateľa spevníka.*

obsah

Náš veľký najvyšší kňaz	2	Zjednotení s Kristom II	20
Človek pri svojom druhom príchode ...	3	List do Smyrny	25
Proste a dostanete	6	List do Pergama	30
Pevná istota	8	Obnova Hospodinovho chrámu	35
Kristus zomrel za bezbožných	12	Psy a svine	38
Zjednotený s Kristom I	16	Verný, milujúci Otec	41

Náš veľký najvyšší kňaz

Človek teraz a navždy!

Kresťan rád rozjíma nad oslávením Pána Ježiša Krista. Keď bol medzi nami, povedal svojim nepriateľom: „odteraz uvidíte Syna človeka sedieť po pravici moci“ (Matúš 26:64). Je nádherné vedieť, že autor týchto slov sa teraz nachádza v tomto slávnom postavení! Takto ho videli Štefan i Pavol (Skutky 7:56; 9:4-6). Takto o ňom apoštolovia s radosťou kázali (Skutky 2:33-36; 5:31). Takto ho neustále prezentujú epištoly (Rímskym 14:9; Filipským 2:9; Židom 2:7-8; 1. Petra 3:22). Takto ho vidíme v záverečnej knihe Božej knihy (Zjavenie 3:21; 22:1). Človek, ktorý zostúpil na najnižšie možné miesto, „donesúc jednu bitnú obeť za hriechy navždy sa posadil po pravici Božej“ (Židom 10:12).

Samozrejme, že výraz „po pravici Božej“ sa nemá chápať doslovne. Je to spôsob vyjadrenia, ktorý uľahčuje chabej ľudskej mysli pochopiť hlbokú pravdu. Tento výraz, tak ako je tu použitý, nepochybne pochádza zo Žalmy 110:1: „Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnožie tvojim nohám“. Byť posadený po pravej ruke kráľa bolo známkom pocty (1. kniha Kráľov 2:19), ale zdá sa, že táto fráza, pokiaľ ide o Krista, naznačuje viac. Znamená, že Kristus ako Prostredník vládne v mene svojho Otca nad celým vesmírom a nad cirkvou. Túto vládu mal odjakživa ako večný Boží Syn, ale pri svojom vstupe bol verejne inaugurovaný do tohto postavenia ako *človek*, alebo presnejšie povedané ako Boh-človek.

To, že Kristus „sa posadil po pravici Božej“, teda nevyjadruje, že život, do ktorého vzkriesený Pán vystúpil, spočíva v oddychovaní. Nesmieme o ňom zmýšľať tak, akoby bol len pasívnym príjemcom božskej zvrchovanosti a moci, vznešenosti a slávy, ale ako o tom,

ktorý je aktívne zúčastnený na diele sprostredkovania, ktoré do jeho rúk zveril Otec.

Táto kniha sa nezaobera Kristovým dielom, ale jeho osobou. Avšak na tomto mieste je dôležité poznamenať, že Kristus by v žiadnom prípade nemohol konať svoje prítomné dielo, ak by nebol tým, *kým je*. Toto je pravda obzvlášť v prípade jeho terajšej veľkňazskej služby. Ak by Pán Ježiš Kristus nebol *naďalej* človekom, potom by nemohol byť našim veľkým najvyšším kňazom.

Keď hovoríme, že Kristus je náš najvyšší kňaz, myslíme tým, že on nepretržite prezentuje pred Otcom svoju dokončenú obeť. Tá je dostatočným základom pre to, aby Boh mohol udeliť odpustenie hriešnikom ako základ pre naše ďalšie prijatie pred Božím trónom a ako dôvod toho, prečo má Boh vypočuť naše modlitby a s priazňou hľadiť na našu službu. Kristus by nemohol takýmto spôsobom hovoriť za nás k Bohu, ak by nebol človekom. Každý deň prijíma me potešenie z pravdy, že „je jeden Boh,

jeden aj prostredník Boha a ľudí, *človek* Kristus Ježiš“ (1. Timoteovi 2:5, dôraz pridaný autorom).

Akoby náš Prostredník mohol zaručiť naše prijatie u Boha, ak by sám nebol Bohom? A ako by nás mohol skutočne zastupovať pred Bohom, ak by tiež nebol človekom? Toto posledné tvrdenie nie je otázkou jednoduchej logiky. Božia požiadavka je, že ten, kto hovorí k Bohu za ľudí, má byť „braný z ľudí“ (Židom 5:1, pozri Exodus 28:9,12,21,29). S tými, ktorých reprezentuje, musí byť spojený putami spoločného človečenia. V žiadnom inom prípade by nebol schopný „cítiť s nevedomými a blúdiacimi“ (Židom 5:2). I keď Pán Ježiš nie je nijako poznačený hriechom, ktorý ináč zasiahol všetkých ľudských kňazov, Písma sa aj tak radujú z toho, že túto základnú požiadavku na veľkňaza Pán Ježiš Kristus splňa (Židom 5:1-9).

Celá teológia veľkňazskej služby Ježiša Krista tak, ako ju nachádzame v epištole Židom, má za svoj základ to, že Kristus je stále človekom.

Keď sme pokúšaní, on je schopný posilniť nás a pomôcť nám, pretože presne vie, čím prechádzame. On chápe naše ľudské pocity a má súcť s našimi slabosťami, pretože v našich životoch sa nevyskytnú žiadna skúsenosť, cez ktorú by on sám už skôr neprešiel – s jedinou výnimkou, ktorou je poddanie sa pokušeniu na hriech. On s nami jedná nežne a poskytuje nám presne tú pomoc, ktorú potrebujeme (Židom 2:14-17; 4:14-16). Jeho súcť nestojí na skutočnosti, že si len *pamätá*, aké to je byť človekom. On sám je aj naďalej človekom. „Ježiš Kristus ten istý včera i dnes i naveky“ (Židom 13:8) – človek, ktorý raz zomrel a ktorý „vždycky žije, aby sa prihovárал za nás“ (Židom 7:25).

Redakčný výber zo šiestej kapitoly knihy Stuart Olyott „*Ježiš je Boh aj človek*“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Človek pri svojom druhom príchode

Človek teraz a navždy!

Redakčný výber zo šiestej kapitoly knihy Stuart Olyott „*Ježiš je Boh aj človek*“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Aj keď neviditeľne našim očiam, človek Ježiš Kristus v nebi pokračuje vo svojom veľkňazskom diele. Ale neviditeľným nezostane navždy. Nakoniec Boh pošle „Krista Ježiša, ktorého však musí prijať nebo až do časov napravenia všetkého,

o čom hovoril Boh skrze ústa všetkých svojich svätých prorokov od veku“ (Skutky 3:20-21). Potom „sa zjaví Pán Ježiš s neba s anjelmi svojej moci“ (2. Tesalonickým 1:7). „Hľa, prichádza s oblakmi, a uvidí ho každé oko, aj tí,

ktorí ho prebodli, a nariekať budú nad ním všetky pokolenia zeme. Áno, amen.“ (Zjavenie 1:7).

Druhý Kristov príchod bude neporovnateľne väčší, čo do slávy, než jeho vstúpenie. Len zopár ľudí videlo vstúpenie, ale celé ľudstvo bude svedkom jeho návratu. V ten deň boli na Olivovom vrchu len dvaja anjeli, ale pri jeho návrate ho bude sprevádzať každý nebeský anjel. Avšak Kristov návrat bude presným opakom jeho vstúpenia. Namiesto toho, aby išiel hore, „sám Pán... zostúpi z neba“ (1. Tesalonickým 4:16). Namiesto toho, aby ho oblak vzal z dohľadu, „ako vychádza blesk od východu a ukazuje sa až na západ, tak bude aj príchod Syna človeka“ (Matúš 24:27). Jeho príchod bude dokonalým naplnením anjelského prísľubu: „Tento Ježiš, ktorí bol vzatý od vás hore do neba, príde tak, ako ste ho videli ísť do neba“ (Skutky 1:11).

Ten istý Ježiš! Sám Pán! Je jasné, že druhý príchod bude znamenať návrat tej istej osoby, ktorá vstúpila na nebesia pred skoro dvetisíc rokmi. Boh-človek, ktorý zaslúbil: „prídem zase“ a „hľa, prídem skoro!“ (Ján 14:3; Zjavenie 22:7), dodrží svoje slovo. Opustil nás ako človek. Ako človek sedí po Božej pravej ruke. Ako človek sa tento nemenný Kristus znova vráti. Pán Ježiš Kristus, ktorý od nás odišiel, sa viditeľne a v tele vráti na túto zem.

Toto tvrdenie je podčiarknuté tým, že Nová zmluva trvá na tom, že jeho príchod bude fyzický a viditeľný. Keď hovorí o tejto významnej udalosti, spomína „telo jeho slávy“ (Filipským 3:21), jeho „povel“ (1. Tesalonickým 4:16) a pripomína nám, že „ho budeme vidieť

ako je“ (1. Ján 3:2). Je to deň, keď sa „zjaví“ (Kolosenským 3:4; Židom 9:28). Kto dokáže vystihnúť, aký „príchod slávy“ (Títus 2:13) to bude, „keď sa zjaví Pán Ježiš“ (2. Tesalonickým 1:7) a „uvidí ho každé oko“ (Zjavenie 1:7)?

Bezprostredne po svojom návrate náš Pán splní zaslúbenie, ktoré dal v Jánovi 5:28–29: „Nedivte sa tomu, lebo príde hodina, v ktorú všetci, ktorí sú v hrobách, počujú jeho hlas, a vyjdú tí, ktorí dobre činili, na vzkriesenie života, ale tí, ktorí zle robili, na vzkriesenie súdu“. Toto dielo vzkriesenia ľudskej rasy predstavuje ďalší dôkaz Kristovho pokračujúceho človečenstva. Nová zmluva zjavuje, že aj keď budeme vzkriesení v tých istých telách, v ktorých sme zomreli, tieto telá budú premenené (1. Korinským 15:51–52; Filipským 3:21). Pretože telá veriacich sú Kristovými údmi a patria mu, ich vzkriesenie bude analogické tomu jeho. Už sme sa zaoberali tým, čo to znamenalo v jeho prípade. On „premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy podľa pôsobenia, ktorým si môže aj podriadiť všetky veci“ (Filipským 3:21). Tieto slová by nedávali zmysel, ak by v momente vzkriesenia náš zmŕtvychvstalý Pán sám nebol naďalej človekom, ktorý má svoje vlastné vzkriesené telo.

Ďalej sa dozvedáme, že následne budú vzkriesení veriaci a tí veriaci, ktorí sú stále nažive v čase Pánovho návratu, „razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria“ (1. Tesalonickým 4:17). Nastane fyzické zhromaždenie ľudí kresťanov k Pánovi. On sám nebude naraz na všetkých miestach a nato, aby sme sa k nemu fyzicky zhromaždili, bude potrebné, aby všetci,

ktorí mu patria išli, na *to isté* miesto. Čo iné to môže znamenať, ak nie to, že stále má ľudskú prirodzenosť a v tejto prirodzenosti môže byť naraz prítomný len na jednom mieste? Náš Pán bude aj naďalej človekom, dokonca aj vo veľký Posledný deň.

Je to človek, ktorý potom, čo nastane vzkriesenie, bude súdiť svet. Zhromaždenie všetkých národov a rozdelenie ľudstva, tak ako keď pastier oddelí svoje ovce od kozlov, uskutoční „Syn človeka“ (Matúš 25:31-32). Bude to presne ten istý muž, ktorého Boh vzkriesil z mŕtvych, „pretože ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil *nato*, a podáva všetkým *ľuďom* vieru vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Skutky 17:31; vid' Ján 5:22; Skutky 10:42; 2. Timoteovi 4:1). Táto výsada môcť byť Sudcom patrí Kristovi ako Bohu úplne prirodzene, ale bola mu

udelená ako človeku ako odmena za jeho poslušnosť, poslušnosť až po kríž a ako súčasť jeho vyvýšenia (Ján 5:27; Filipským 2:9-10).

Pán Ježiš Kristus nikdy neprestane byť človekom. Keď na seba vzal našu ľudskú prirodzenosť skrze lono panenskej dievčiny Márie, urobil tak navždy. Ak by sa rozhodol odložiť svoje človečenstvo, potom by sa musel vzdať svojho ľudského mena Ježiš a prestal by byť Synom človeka. Na rozdiel od nás, od chvíle svojho vzkriesenia, už viac nie je poddaný prirodzeným obmedzeniam života na zemi. Ale neprestal vlastniť podstatné vlastnosti človeka. Ak by sme mohli aspoň trošičku poodhaliť oponu a zahľadieť sa do nebeskej dimenzie, museli by sme zavolať spolu s umierajúcim Štefanom: „Hľa, vidím nebesia otvorené a Syna človeka stáť po pravici Božej“ (Skutky 7:56). A takto to bude navždy.

Proste a dostanete

Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte, a otvorí sa vám; lebo každý, kto prosí, berie; kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klepe, sa otvorí. Alebo kto je z vás človek, ktorý, keby ho jeho syn prosil o chlieb, by mu dal kameň?

Alebo aj keby ho prosil o rybu, či mu azda podá hada?! Ak teda vy, súc zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je v nebesiach, dobré veci tým, ktorí ho prosia!

Matúš 7:7-11

To je jeden z tých nádherných sľubov, ktorý ukazuje na veľké milosrdenstvo, láskavosť a veľkorysosť Pána. „*Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte, a otvorí sa vám.*“ Ale skôr než sa pustíme do jeho preskúmania, musíme sa pozrieť na to, komu je sľub určený.

Ježiš týmito slovami iste nemal na mysli to, že človek môže v akejkol'vek situácii požiadať o čokoľvek, po čom túži, a Boh mu to dá. Keď čítame trochu ďalej, jedno obmedzenie sa nachádza hneď vo verši 11, kde Ježiš hovorí o Bohu, ktorý dáva „*dobré dary tým, ktorí ho prosia*“. V tomto prípade tým nepochybne myslí dary, ktoré sú pre ľudí dobré, teda také, ktoré budú prínosom a zlepšia ich kresťanský život a službu. Boh, samozrejme, nikdy nedáva zlé dary.

Je tu aj ďalšie obmedzenie. Všimnite si, že sa tu Ježiš odvoláva na Boha ako Otca, keď hovorí: „*dá váš Otec, ktorý je v nebesiach, dobré veci tým, ktorí ho prosia!*“ A ako som už niekoľkokrát zdôraznil, nie každý má právo byť nazývaný Božím dieťaťom; nie každý má právo modliť sa k Bohu ako k svojmu Otcovi. V tejto sérii článkov sme už mnohokrát

mohli vidieť, že tento duchovný vzťah medzi Bohom a jednotlivcom funguje len v prípade, keď človek získa nový duchovný život. Vzhľadom na to, že sme z dôvodu nášho hriechu prirodzene, od narodenia všetci duchovne mŕtvi, potrebujeme byť vzbudení, vzkriesení k životu. Mnoho ľudí si myslí, že tento nový život im je daný okamihom krstu. Ale pozrite sa na slová, ktoré nachádzame v 5. kapitole Jánovho evanjelia: „*Veru, veru, hovorím vám: Kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života*“ (Matúš 5:24, evanjelický preklad). Takže duchovný život je daný tým, ktorí veria v Ježiša a počúvajú jeho slová, a nie tým, ktorí sú pokrstení – obzvlášť nie v prípade malých detí, ktoré nie sú schopné rozumieť slovám a už vôbec nie veriť. Takto sa človek stáva Božím dieťaťom a dostáva právo nazývať Boha svojím Otcom.

Ďalšie potvrdenie tohto sa nachádza v prvej kapitole Jánovho evanjelia, kde môžeme nájsť tieto slová: „*Ale všetkým, ktorí ho [Ježiša] prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božimi, tým, ktorí veria*

v jeho meno“ (Ján 1:12). Takže len tí, ktorí prijali Pána Ježiša do svojich srdc a svojich životov, majú právo nazývať sa Božími deťmi. Len oni môžu volať Boha svojím Otcom a len oni môžu mať následne nárok na sľub obsiahnutý v tejto pasáži za všetkých okolností, ktoré prináša život. Kolko mojich čitateľov môže úprimne povedať, že prijali Ježiša do svojho života ako svojho osobného Spasiteľa a Pána? Je smutné, že tí, ktorí tak ešte neurobili, sú stále duchovne mŕtvi, oddelení od Boha, nemajúci žiadny osobný vzťah s Pánom Ježišom a nemajúci žiadne synovské/dcérske práva.

No tým, ktorí neuverili v Krista, situáciu ešte zhoršuje skutočnosť, že zo svojej povahy a prirodzenosti ani len nemôžu chcieť, aby tak konali. Prečo človek odmieta veriť? Pretože nechce zmeniť svoj život, vzdať sa svojich hriechov a nie je ochotný podrobiť sa vláde Boha vo svojom živote. Všimnite si, že prijať Krista ako Spasiteľa znamená presne toto – opustiť cestu hriechu a žiť pre neho.

Mojou modlitbou a nádejou je, že Boží Duch už začal pracovať v srdci čitateľov týchto slov. Prídete na to, že ste oddelení od Boha a potrebujete jeho odpustenie. Chcete dostať nový život, patriť do Božej rodiny a chcete nazývať Boha svojím Otcom? Nuž, milý priateľu, potom ti môžem povedať, že táto pasáž je práve pre teba. V skutočnosti to, čo povedal Pán, je skôr príkazom ako sľubom: „Pýtajte sa! Hľadajte! Klopte!“ Ak s ním nie si v pravom vzťahu, je toto tvoja povinnosť, lebo si jedno z jeho stvorení. Platí, že Pán vo svojej milosti sľubuje, že ten, kto sa pýta, kto hľadá a kto klope, tak nerobí nadarmo a márne: „Proste,

a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte, a otvorí sa vám; lebo každý, kto prosí, berie; kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klope, sa otvorí.“ (Matúš 7:7-8).

Priateľu, môže existovať dôležitejšia prosba než prosba o spasenie a záchranu, o prijatie do Božej rodiny a prosba o večný život? Na prvý pohľad sa zdá byť tento sľub veľmi jednoduchý, no existujú najmenej dve podmienky, ktoré je potrebné splniť. Prvú možno zhrnúť pomocou slov v Žalme 66:18, ktorý znie: „*Keby som nevidel vo svojom srdci nepravosť, Pán by ma nevyslyšal*“ (evanjelický preklad). To znamená, že keď prichádzame k Bohu s prosbou, aby nám odpustil a daroval spasenie, musíme mať v srdciach túžbu vzdať sa všetkého, čo je hriešne, čo sa mu nepáči a čo ho neteší. Keď o tom tak premýšľame, je to úplne zrejmé, či nie? Náš Boh je svätý a nenávidí hriech. V skutočnosti prišiel Ježiš zomrieť na kríž pre naše hriechy – a pre naše hriechy, ktoré niesol na kríži, boli jeho muky na Golgote také hrozné. Ako teda môžeme očakávať, že nám Boh odpustí a privedie nás do svojej rodiny, ak naším želaním nie je vzdať sa každého hriechu?

Po druhé, všimnite si, ako Ježiš používa tieto tri slovesá v našej pasáži: *prosiť, hľadať a klopať*. Prečo Pán nespomína len jedno z týchto slov? Nuž, verím, že tým chcel zdôrazniť skutočnosť, že naša modlitba musí byť intenzívna a musí byť z celého srdca. Vidím tu istý druh progresu, postupu. *Žiadosť, prosba* je vyjadrením potreby. Keď prinášame našu prosbu o spásu a vykúpenie k Pánovi, musíme si byť vedomí toho, ako veľmi túto záchranu potrebujeme – pretože sme naozaj pochopili, že

v Božích očiach sme len neposlúchajúci, rebelujúci hriešnici. Na druhej strane, *hľadanie* zahŕňa nielen pýtanie sa, ale tiež činnosť, konanie – z čoho vyplýva úprimná túžba byť oslobodený, prepustený zo svojich vín a hriechov. A nakoniec, *klopanie* zahŕňa tiež pýtanie sa, teda činnosť, konanie a vytrvalú húževnatosť. Pokračujete s prosbami dovtedy, dokiaľ vás Pán nevypočuje a neotvorí vám dvere. Tieto myšlienky sú zosumarizované v slovách nachádzajúcich sa v Biblii v prorocťve Jeremiáša: „*Budete ma hľadať, a nájdete ma; keď ma budete hľadať celým srdcom.*“ (Jeremiáš 29:13, evanjelický preklad).

Mohli by sme sa pýtať, prečo, keď niekto žiada o spásu, vykúpenie, Boh neodpovedá okamžite. Boh nás necháva čakať, kým naše motívy nie sú správne a úprimné a náš postoj sa nezmení na pravdivý, pokorný, prameniáci zo silnej túžby. Boh nie je pomalý a nemešká s odpoveďou tým, ktorí ho hľadajú celým

srdcom. Milý čitateľu, si jedným z tých, o ktorých tu bola reč? Inými slovami, si niekým, kto nikdy osobne neprijal Pána do svojho srdca? Ak je to tak, nie je možné, aby si volal Boha svojím Otcom, pretože len tí, ktorí prijali Pána Ježiša ako Pána, ktorí boli duchovne vzkriesení k životu, sú pravými Božími deťmi. Nuž, potom ťa Pán volá, aby si prosil o spasenie a záchranu – aby si hľadal spasenie a záchranu ako primárnu, najdôležitejšiu vec v živote a klopal pokorne, no vytrvalo na nebeské brány. Ak ho hľadáš celým svojím srdcom, nájdeš ho, pretože to je to, čo On sám zaslúbil. Takto budeš mať po prvýkrát vo svojom živote právo nazývať ho svojím Otcom. Aký to bude krásny deň, keď dostaneš spasenie a odpustenie všetkých svojich hriechov a staneš sa skutočným Božím dieťaťom s istou, pevnou vyhlídkou na večný život! Nech ti Boh pomáha pri hľadaní, aby si ho našiel veľmi skoro.

Michael Steedman

Pevná istota Trpezlivosť v súžení

*Lebo odplatou za hriech je smrť,
ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.*

Rímskym 6:23

Mnohí ľudia stavajú svoje poznanie spasenia na falošnom základe, na zlých informáciách. Niektorí dospeli k istote, ktorú by nemali mať. Mnohokrát som na ulici hovoril s ľuďmi a tí mi povedali: „Boh ma nikdy nebude súdiť preto, lebo som dobrý človek. Som si tým istý!“ Tento človek síce má vnútornú istotu, ale tá nie je od Boha.

V živote sa máme dostať do bodu, keď s istotou pochopíme, že sme pred Bohom ospravedlnení. Hneď ako prijme-

me, že sme ospravedlnení, prichádza aj veľké uistenie, že budeme bezpochyby aj oslávení.

Boh Otec a Kristus nikdy nehovoria o niekom, kto by bol ospravedlnený a nevytrval by až do konca. Ak sme ospravedlnení, tak v konečnom dôsledku musíme byť aj oslávení – a nie je to zaslúžené, nie je to založené na našich zásluhách, ale na zásluhách Krista. Nie je to založené ani na našej schopnosti vytrvať, ale na schopnosti Krista. Nemôžeme sa sami zachrániť a nemôžeme si ani sami zabezpečiť vytrvanie do konca. Nemôžeme urobiť ani jedno. Nedokážeme si ani predstaviť, že by Boh povedal: „Si ospravedlnený, a teraz je na tebe, aby si v tom vydržal.“ Nikto z nás by nevydržal do konca. Spasenie je postavené na Kristovi a Kristom je aj udržiavané. Uistenie prichádza vtedy, keď nám Svätý Duch zjavuje, že sme ospravedlnení.

Vstúpili sme do milosti a teraz stojíme pred ním úplne inakší. A to všetko je skrze Krista. Všetko to je veľká milosť, ktorú dáva Boh. On nás vykúpil. On nás ospravedlnil. On nás zachováva a On nás oslavuje. A dáva nám pokoj svojej vlastnej slávy, ktorá je určená tým, ktorí sú ospravedlnení, Rímskym 5:1-2.

Zdá sa, ako keby Pavol v ďalšom verši (5:3) menil tému. Vôbec to tak ale nie je. Pavol je vo svojom vyučovaní nesmierne systematický. Vo verši tri čítame: „*No, nie len to, ale sa chválime aj súženiami vedia, že súženie pôsobí trpezlivosť.*“

Preto, že viem, že budem oslávený, radujem sa, keď príde súženie. Veľmi často sme si zvykli na súženie nazerat' ako na Boží súd. Ale každé súženie, ktoré príde do tvojho života, je prejav Božej milujúcej ruky na tvojom živote. Vieme to, „*Lebo tak súdim, že utrpenia terajšieho času nie sú hodné, aby boli*

prirovnané k budúcej sláve, ktorá má byť zjavená na nás.“ (Rímskym 8:18). Podobne aj v liste Židom v kapitole 12 sa hovorí, že každý pravý syn prijíma karhanie od Pána (verš 6).

Slovo *súženie* je to isté slovo, ktoré sa používalo, keď sa vytláčal z olivy olej. Tak aj Božia ruka je nad nami a stláča nás, aby sa dosiahol vytúžený výsledok. Súženie teda má byť čas na radosť a chválu. Nuž, byť uprostred súženia je pre málo koho radostné, ale radosť spočíva v skutočnosti, ktorá sa súžením dostaví. Bežne je to tak, že Žid sa raduje v zákone, Grék sa raduje v poznaní, niekto sa raduje z chvály ľudí – a kresťan sa má radovať v súženiach.

Pozrieme sa na súženia. Pán Ježiš hovorí svojim učeníkom: „*Blahoslavení budete, keď vás budú haníť a prenasledovať a luhajúc hovoriť na vás všetko zlé, pre mňa.*“ (Matúš 5:11). A ďalej dodáva: „*Radujte sa a plesajte, lebo je mnohá vaša odplata v nebesiach...*“ (Matúš 5:12). Neradujem sa v tom, že ma možno vyšľahajú bičom. To je dosť bolestivé. Ale radujem sa zo skutočnosti, že Boh dovolil, aby súženie prišlo do môjho života, a že to jemu prinesie slávu. Učeníci sa radovali, že *boli učinení hodnými byť pohanení pre meno Pána Ježiša* (Skutky 5:41). Utrpieť hanbu pre Pánovo meno je česť, pretože tak môžeme osláviť Boha.

„*Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie, ako čo by sa vám diala čudná vec. Ale nakoľko máte účasť na utrpeniach Kristových, radujte sa, aby ste sa aj pri zjavení jeho slávy radovali plesajúci. Ak vás hanobia pre meno Kristovo, blahoslavení ste, lebo Duch slávy a Duch Boží odpočíva na vás,*

ktorému sa u nich rúhajú, ale u vás ho oslavujú.“ (1. Petrov 4:12-14). Peter píše zborom, ktoré sú v období vlády cisára Nera veľmi prenasledované. Nehovorí im „Radujte sa skutočnosti, že vás upalujú“, ale „Radujte sa z toho, že ste pokladaní za hodných mať účasť na utrpeniach Kristových.“ Keď Boh dovolí súženie a prenasledovanie v našom živote, pokladá nás za toho hodných.

Ďalej čítame: „*Vediac, že súženie pôsobí trpezlivosť*“ (Rímskym 5:3). Súženie je prostriedok, ktorý má spôsobiť, vyformovať trpezlivosť, čo doslova znamená *zostať v utrpení, zostať pod tlakom, ktorý prišiel*. A čo tým Boh mieni, je toto: Keď si mladý kresťan, si nedospelý. Boh zatlačí na teba súžením, ale ty máš tendenciu dostať sa spod tohto tlaku. Zmeniť okolnosti. V nijakom prípade netrpieť. Ale On hovorí: „Nestaraj sa, časom ti tieto súženia prinesú trpezlivosť. Budeš pod týmto tlakom, až kým nedosiahnem to, čo chcem u teba dosiahnuť.“ Trpezlivosť prináša dokázanosť (Rímskym 5:4), formuje charakter. Trpezlivosť je potom zostávajúca vlastnosť nášho charakteru a prejav alebo dôkaz toho, že sme spasení. Rovnakú myšlienku nájdeme aj v 2. liste Korintským 13. Boh dá dôkaz do tvojho života, že si spasený. Z tejto príčiny mám túžiť, aby som bol skúšaný.

Podľa evanjelií vieme, že je aj viera, ktorá, keď je skúšaná, sa nedokáže. Hovorí sa o tom v podobenstve o rozsievачovi. Keď Kristus učeníkom vykladá svoje podobenstvo, hovorí im, že druhé semeno sú tí, ktorí slovo prijímajú radostne a rýchlo vyrastú, ale keď príde súženie, pohoršujú sa, čiže strácajú vieru a ukáže sa, že sa nedokázali (neosvedčili).

Máme túžiť po skúškach, aby sme nimi prešli a aby sme aj tak dokázali povedať: „Ježiš Kristus je Pán na slávu Boha Otca.“ Potom sa môžeme radovať, lebo skúšky ukázali, že sme dokázaní. Obstál som z Božej milosti. Moja viera je skutočná. Súženie prináša trpezlivosť a trpezlivosť prináša charakter, prináša dokázanosť.

Tak to v 5. kapitole Rímskym čítame: „... a dokázanosť nádej.“ (verš 4). Nádej spätne dokazuje, že sme ospravedlnení a zahŕňa naše oslávenie. Takáto nádej nezahanbuje, čo znamená, že v takejto nádeji nebudeme vystavení hanbe. Znamená to, že svätý Boh nám nedáva falošnú nádej, aby nás potom zahanbil, ale osvedčuje skúškami, ktorými prechádzame a v ktorých nás upevňuje a formuje, aby sme z nich nakoniec vyšli ako dokázaní.

Boh dáva skutočnú a pravú nádej, ktorá nezahanbuje. Ako je to? Je to tak preto, „... lebo láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý

nám je daný.“ (verš 5). Láska Božia, ktorá je vyliata v našich srdciach, to nie je len nejaká kvapka, ale sú to *rieky živej vody tečúce z nášho vnútra skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný* (pozri aj Ján 7:37-39). Skúšky prichádzajú a keď pevne stojíme a zostávame vo viere, naša viera je skutočne dokázaná. A keď je dokázaná, máme nádej a uvedomujeme si: „Som v Kristovi.“

Ako získame nádej, ktorá nezahanbuje?

Boh vyleje svoju lásku do našich srdc. Uvedomujeme si, že Boh je voči nám láskavý, dobrý a že už ďalej nie sme závislí od svojej vlastnej spravodlivosti, ale dúfame v neho a v to, že nebudeme vystavení hanbe. Dal nám Svätého Ducha, ktorý: „... *spolu svedčí s naším duchom, že sme deťmi Božími. A keď deťmi, teda aj dedičmi, dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými; akže spolu trpíme, aby sme aj spolu boli oslávení.*“ (Rímskym 8:16-17).

Svätý Duch ti dosvedčuje, že *si Božie dieťa*. A keď ti On dáva toto svedectvo, tak vieš, že si dedič s Kristom a si oslávený a že to všetko je pravda a skutočnosť, lebo je to uistenie pravdivého Boha (Títovi 1:2). On nedáva uistenie, aby ho potom zmenil a teba vystavil na hanbu. Ospravedlnenie z viery v evanjelium Ježiša Krista zabezpečuje konečné spasenie a oslávenie, ktoré sa nemôžu stratiť alebo byť zrušené.

A tak teda ako jedným pádom odsudzujúci výrok na všetkých ľudí na odsúdenie, tak i jedným ospravedľujúcim výrokom dar milosti... na ospravedlnenie života.

Rímskym 5:18

aby, ako kraloval hriech v smrti, zrovna tak kralovala aj milosť skrze spravodlivosť cieľom večného života skrze Ježiša Krista, nášho Pána.

Rímskym 5:21

Prečo by Boh používal slovo *spasenie*, ak by sa *spasenie* mohlo stratiť? Čo slovo *spasenie* znamená? Povedané jednoducho: Toto slovo znamená, že som zachránený od toho, aby som celú večnosť musel stráviť v zatratení, v pekle. Ak by mi niekto tvrdil, že môžem stratiť svoje spasenie, čo by to pre mňa znamenalo? Znamenalo by to, že celú večnosť strávim v pekle. Od čoho som bol teda zachránený, čiže spasený, ak aj tak nakoniec skončím v pekle? Čo je to za spasenie, keď som jeden deň spasený, ale na večnosť aj tak skončím v pekle? Vlastne by to znamenalo, že som od začiatku vôbec od ničoho nebol spasený, nebol som zachránený.

Samotné slovo *spasenie* ukazuje, že keď Boh zachraňuje, je to navždy, pretože *spasenie* je zachránením od konečného *pobytu v pekle*, ku ktorému smerujú všetci, ktorí sú nespasení. Ak som raz spasený od večného pobytu v pekle a presmerovaný k večnému pobytu v nebi, potom som spasený raz a navždy preto, lebo oboje je raz a navždy; nebo aj pekle sú raz a navždy. Nemôžem byť raz spasený pred večným pobytom v pekle a potom v ňom predsa len skončiť, lebo to by nebolo žiadne spasenie. Ak skončím nakoniec v pekle, znamená to, že som nikdy ani spasený nebol.

Jesse Pirschel
15. 8. 1999

Kristus zomrel za bezbožných

Pavol od začiatku 5. kapitoly hovorí k tým, ktorí sú ospravedlnení z viery pripočítanou spravodlivosťou Ježiša Krista. K tým, ktorí už prijali dar spasenia. Keďže sme ospravedlnení, máme teraz nádej, že budeme oslávení. Navyše ešte aj Božia láska bola vyliata do našich sŕdc skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný (verš 5). List Rímskym ďalej pokračuje veršom 6:

„Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných.“

Pavol spája piaty a šiesty verš dohromady slovom *lebo*, pričom hovorí: „Božiu lásku poznáme preto, lebo keď sme ešte boli slabí, Kristus zomrel za nás.“ Všimnite si, ako nás v 6. verši opisuje Boh: *Boli sme slabí, boli sme bez sily*. To znamená, že sme boli neschopní oživiť seba samých, lebo podľa listu Efezským 2:1 a 5 sme boli mŕtvi v previneniach a hriechoch. Je to dobrá analógia, lebo mŕtvy človek nie je schopný oživiť seba samého. To nie je nedostatok našej moci, ktorú, keby sme nejako dostali, tak by sme sa sami zmenili. Mŕtvy človek sám seba neoživí. Nemá totiž moc, aby to vykonal.

Pavol hovorí, že si bol ospravedlnený – to znamená oživený, si duchovne živý a poznáš to podľa toho, že Boh vložil svoju lásku do tvojho srdca. Si naplnený Božou láskou. Vieš, že si jeho dieťa. A podľa čoho poznáš túto veľkú lásku? Poznáš to podľa toho, že ešte vtedy, keď si nemal žiadnu silu, žiadnu schopnosť Boha poznať, Kristus aj tak umrel za teba. Kristus prijal trest na kríži namiesto teba. A Biblia hovorí, že toto je najvyšší stupeň lásky. Ako môžeme vedieť, že Boh je Bohom lásky? Ako môžeme vedieť, že Boh miluje

svoje deti? Vieme to podľa toho, že kým ešte nemali žiadnu silu, Kristus za nich zomrel. Všimnite si, ako sme opísaní v dobe Kristovej smrti.

Najprv sme opísaní ako slabí, bez sily a potom sme opísaní ako bezbožní (verš 6). Kristus zomrel za bezbožných. Pochopte, že toto je to veľké tajomstvo Božej lásky. Zomrel za nás, za tých, ktorí boli v stave bezbožnosti. Slovo bezbožní neznamená len to, že sme boli bez Boha, ale že sme v skutočnosti boli v opozícii voči nemu. Verš poukazuje na to, že vieme, kto je Boh vo svojej prirodzenosti, ale nepáči sa nám to. Vieme, že Boh je suverénny a má vládu nad všetkým, ale snažíme sa to odmietnuť a zbaviť sa tohto bremena, ktoré je tak na nás položené. V našom neobživenom stave Bohu hovoríme: „Nie, ja ti slúžiť nebudem. Ty nebudeš mojím Kráľom. Ty mi nemôžeš prikazovať, čo mám robiť.“ Takto odmieta suverénneho Boha. Vieme, že je svätý, ale tohto svätého Boha netúžime poznať. Nechcem, aby sa jeho morálny štandard vzťahoval na môj život: „On mi predsa nebude hovoriť, ako sa mám správať a čo mám robiť.“ Toto počúvame znova a znova, keď hovoríme ľuďom o Bohu. Hovoria: „Ja si budem žiť svoj

život svojím spôsobom, ako chcem ja. Mám svoje vlastné pravidlá a svoju vlastnú svätosť.“

Človek sa snaží striasť všetkého, čo súvisí s Bohom. Vieme však, že Boh je Boh, je vševediaci, a teda pozná všetko. Človek je frustrovaný z toho, že Boh všetko pozná. Snaží sa skryť samého seba pred Bohom, aj keď je to nezmyselné. Ide o to isté, čo urobil Adam, ktorý sa snažil skryť v záhrade Eden. Ak niekto vedel, že ho Boh nájde, tak to bol práve Adam. Vedel to, ale predsa sa snažil skryť pred vševediacim Bohom mysliac si, že ten, ktorý stvoril strom, nebude teraz schopný nájsť človeka skrytého za stromom. Boh sa nemení. Je taký istý dnes, ako bol v záhrade Eden v dobe Adama.

Potrebujeme porozumieť, čo Písmo hovorí o ospravedlnení. Boli sme v bezbožnom stave, keď Kristus za nás zomrel – Boha sme jednoducho nechceli. Najúžasnejšia vec na Božej láske je, že Kristus zomrel za hriešnych. Preto potrebujeme porozumieť Božej láske. Apoštol Pavol o nej píše neskôr v 8. kapitole.

Pavol rozvíja myšlienku Božej lásky ďalej vo verši 7: „*Lebo sotva kto kedy zomrie za spravodlivého, pretože za dobrého by sa niekto snád' aj odvážil zomrieť.*“ Bolo by to neobvyklé, zriedkavé, aby za takéhoto niekto zomrel. Zomrieť za iného, a tak ho zachrániť, nie je bežné, pretože normálna reakcia človeka je zachovať a zachrániť seba samého. Ale ten, ktorý zomiera za niekoho iného, zomiera preto, že je niečo dobré, vzácne a vznešené v tom, za ktorého zomiera. To ale nie je to, ako koná Boh, lebo vo verši 8 čítame: „*Ale Boh tak dokazuje*

svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“ Pavlov argument je, že človek môže zomrieť za dobrého človeka, ale Boh dokázal raz a navždy svoju lásku tým, že zomrel za nás, keď sme ešte boli hriešni.

Boli sme bezbožní, hriešnici a Boží nepriatelia. Takí sme boli pred Bohom. Bezbožný človek Boha odmieta. Hriešnik robí všetko to, čo je morálne porušené. Pácha cudzoložstvo, smilstvo, klamstvo, krádež a každý iný hriech. Pavol hovorí: „Boh dokázal, demonštroval, dal to na známosť, že nás miloval už vtedy, keď sme boli porušení, prevrátení a morálne skazení. Kristus zomrel za nás vtedy, keď sme boli jeho nepriatelia – bol pre nás tým, koho sme nenávideli. Ak by bolo v našej moci Boha zničiť, už by sme to dávno urobili. Boh dokázal svoju lásku k nám tým, že kým sme boli takýmito, Kristus za nás zomrel. Toto potrebujeme pochopiť a prijať – veľkosť a moc Božej lásky k nám.“

Boh už ďalej nepotrebuje dokazovať svoju lásku. Bola dokázaná raz a navždy pre všetky časy. Dal život svojho vlastného Syna ako výkupné, ako platbu za tých, ktorí ho nenávideli. Neexistuje žiadna ľudská láska, ako je táto. Nie je nič, s čím by sme ju porovnali. Je to ďaleko viac ako materinská láska, ako otcovská láska. Je to ďaleko viac ako láska manžela a manželky, lebo všetci títo ľudia sú si nejakým spôsobom navzájom drahí, ale my sme boli voči Bohu vo vzťahu nepriateľstva. Ale aj napriek tomu všetkému, súc jeho nepriateľmi, on nás miloval a dal Krista za nás. Ako sa potom v tomto neradovať? Ako môžeme zanedbať také veľké spasenie? On ma miloval, keď na mne nebolo nič,

čo by bolo hodné milovania. Nebolo nič vo mne, čo by ma robilo Bohu milým. Neponúkol som mu nič, za čo by ma miloval – a on ma aj tak miloval!

Pavol pokračuje ďalej v argumentoch o Božej láske, ktorá nás priviedla/privádza k ospravedlneniu: „*A tak teda je o mnoho istejšie, že teraz, keď sme ospravedlnení jeho krvou, budeme zachránení skrze neho od budúceho hnevu.*“ (verš 9)

Všimnime si, že Kristova krv niečo dosiahla. Dosiahla to, že naše ospravedlnenie bolo skutočné a bolo dosiahnuté na kríži Ježiša Krista. Keď on krvácal a zomrel, my sme boli ospravedlnení. Na kríži sa udialo naše vykúpenie z hriechu a smrti: „*ani nie krvou kozlov a teliat, ale svojou vlastnou krvou vošiel raz navždy do svätyne vynájdúc večné vykúpenie.*“ (Židom 9:12). Nie sme spasení našimi skutkami, nie sme spasení ani našou vierou, ani našou poslušnosťou, ale sme spasení tým, čo bolo za nás urobené a dokonané na kríži. Na kríži sa udialo vykúpenie, ale nie iba nejaké vykúpenie, ale vykúpenie večné. To, čo sa nikdy nepominie a ani nestratí.

Argument, ktorý Pavol rozvíja ďalej, je tento: Ak ťa Boh tak veľmi miloval, že ťa ospravedlnil, kým si bol ešte hriešny, tak teraz, keď si ospravedlnený a keď si pred ním spravodlivý, myslíš si, že ťa vydá hnevu, ktorý má prísť? Vtedy, keď si bol jeho nepriateľ, urobil ťa spravodlivým, aj keď si ním nebol a tak teraz, keď si jeho priateľ, jeho syn, jeho dcéra, myslíš si, že ťa nechá odísť do pekla?“ Pavol ďalej hovorí: „Pozri, čo Kristus urobil pre teba na kríži! A to, čo urobil, urobil vtedy, keď si bol úplne prevrátený a skazený. A teraz,

keď to staré skončilo, myslíš si, že to nové, čo teraz žiješ, nie je v bezpečí?“ Pavol hovorí: „Nie! Vôbec nie! Teraz si jeho priateľ a jeho dieťa. Teraz si pred ním spravodlivý. Ak On zomrel za teba, ešte kým si bol jeho nepriateľ, myslíš si, že teraz teba (a ktorékoľvek zo svojich detí) nechá, aby si sa stratil, keď si jeho? Teraz je tvoje spasenie úplne isté.“ (verše 8-10). „*Lebo ak vtedy, keď sme boli nepriateľmi, boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna, tak je o mnoho istejšie, že súc zmierení budeme spasení jeho životom.*“ (verš 10). Pavol teda hovorí: „My, nepriatelia, boli sme zmierení s Bohom prostredníctvom Kristovej smrti.“ Znova a znova v Písme čítame, že Kristova smrť na kríži dosiahla reálnu skutočnosť – dosiahla zmierenie.

On nezomrel kvôli tomu, aby sme azda niekedy neskôr mohli byť zmierení. Zomrel, aby sme boli zmierení, čo znamená, že nepriateľstvo bolo odstránené na kríži v okamihu Kristovej smrti. Hneď tu si všimnime, že je to on, kto ukončil nepriateľstvo. To znamená, že Boží hnev voči nám sa ukončil oveľa skôr než náš hnev voči nemu. Kristus zomrel a Písmo hovorí, že teraz už nie sme nepriatelia (verš 10).

Pretože jeho Syn už ďalej nie je mŕtvy, tak je omnoho väčšia naša radosť, že sme s ním zmierení, lebo teraz, keď sme jeho deti, omnoho väčšia musí byť jeho náklonnosť k nám. Ak smrť Božieho Syna vyzískala pre nás spasenie, tak pretože Syn je teraz živý, iste budeme mať život vďaka nemu. Čo týmto myslím? Myslím tým, že keďže Kristus skutočne žije, aj my budeme žiť: „*Ešte krátku chvíľu, a svet ma viacej neuvidí,*

ale vy ma uvidíte, lebo ja žijem, aj vy žiť budete.“ (Ján 14:19).

Ako nám to môže pomôcť, že On teraz žije? Jeho smrť zabezpečila to, že teraz už nie sme v nepriateľstve s Bohom, ale sme priatelia s Bohom. Jeho život zabezpečuje, že budeme s Bohom aj žiť. Ako sa to stalo? – „Prečo aj môže vždycky dokonale spasit' tých, ktorí skrze neho prichádzajú k Bohu, vždycky žijúc, aby sa prihovárал za nich.“ (Židom 7:25). Preto, že žije, aj my žijeme. Je po Otcovej pravici a vždy sa za nás modlí, prihovára u Otca. Pretože je tam vždy po Otcovom boku a hovorí: „Ja som za nich zomrel a umyl som ich svojou krvou. Sú moji. Tak ich zachovaj až do konca.“

Keď nám, nepriateľom, Boh prejavil svoju lásku tým, že Kristus za nás zomrel, potom teraz, keď *sme boli zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna, tak je o mnoho istejšie, že súc zmierení budeme spasení jeho životom* (verš 10). Zaiste sme v bezpečí preto, lebo *Kristus vstanúc z mŕtvych už viacej nezomiera; smrť viacej nepanuje nad ním* (Rímskym 6:9). No, nie len to, ale sme tak spasení, že *sa i chválime Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého sme teraz dostali zmierenie* (verš 11).

Nielen to, že Boh dokázal svoju lásku k nám raz a navždy, keď sme ho nenávideli a nechceli sme s ním mať nič spoločné, ale teraz, keď sme ospravedlnení, aj sa radujeme a chválime Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista. Nielen, že nám prejavil všetku svoju priazeň, ale dal nám aj radosť vo svojom Synovi, ktorý je jediný pravý zdroj každého šťastia a radosti.

Teraz spasení prostredníctvom Ježiša Krista máme viac, než len možnosť

nestážovať sa, nelamentovať, nebedať. V Ježišovi Kristovi nám bolo dané právo radosť sa. Náš najlepší deň v živote bol deň, v ktorý sme boli Ježišom Kristom zachránení pred večným zatratením, pred peklom. Ježiš povedal učeníkom: „*Avšak tomu sa neradujte, že sa vám poddávajú duchovia, ale radšej sa radujte, že sú vaše mená napísané v nebesiach.*“ (Lukáš 10:20).

Niekedy sa radujeme v našich okolnostiach alebo v tom, čo Boh robí. Aj tieto veci sú dobrým dôvodom našej radosti, ale nie sú jej zdrojom a pôvodom, lebo naša radosť je v ňom, v Bohu, skrze Ježiša Krista. Pretože kým sme ešte Boha nenávideli, tak Kristus dal seba samého za nás. To je niečo, čo Boh a Pán nebies a celého vesmíru urobil pre nás, aby sme mohli patriť do jeho rodiny.

Jesse Pirschel
22. 8. 1999

Zjednotený s Kristom I

Zjednotený v smrti a vzkriesení

Čo Písmo učí o krstoch

S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus.

Galatským 2:20

Lebo všetci, ktorí ste pokrstení v Krista, Krista ste obliekli.

Galatským 3:27

Zjednotenie s Kristom je to najpodstatnejšie v Božom pláne spasenia a jednota s ním je základnou zjavenou pravdou Písma o spasení človeka. Nachádzame ju na rôznych miestach Písma a vždy, keď je reč o spasiteľnom konaní Boha. Spása je v Kristovi a jedine jednota s ním zabezpečuje realizáciu jeho diela spasenia v živote jednotlivca.

Jednota veriaceho s Kristom sa prejavuje v rôznych oblastiach či stránkach jeho života. Vztahuje sa nielen na prítomnosť, ale aj na minulosť a budúcnosť. Je opísaná rôznymi metaforami a obrazmi. Všetky sú rovnako dôležité a každá z nich upriamuje pozornosť na inú stránku tejto jednoty. Článok sa tematicky radí do série *Čo Biblia učí o krstoch*, a preto sa v ňom sústredíme len na tú stránku zjednotenia s Kristom, ktorá je v bezprostrednom vzťahu k tejto téme.

Ak o jednote s Kristom začneme uvažovať pohľadom do minulosti, môžeme povedať, že podľa listu Efezským 1:4 počiatok tejto jednoty bol v Božej myšli a jeho pláne už pred založením sveta („*tak, ako si nás v ňom vyvolil pred založením sveta...*“), vzhľadom na nás teda

leží „v minulej“ večnosti. Zjednotenie s Kristom bolo dlhé veky tajomstvom, teraz je však zjavené Duchom jeho svätým apoštolom a prorokom, ktorým Boh oznámil bohatstvo tohto tajomstva a tým je *Kristus v nás* (Efezským 3:5-6; Kolosenským 1:26-27) a *my v Kristovi* (2. Korinským 5:17).

Zjednotenie s Kristom a naše spasenie sú dve neoddeliteľné skutočnosti, ktoré sa navzájom prelínajú. Spasenie sa začína tam, kde je počiatok zjednotenia s Kristom, a z Písma, ako sme už uviedli, môžeme vyrozumieť, že naše spasenie sa začína vo večnosti, a to ešte predtým, ako svet začal existovať a veľmi dávno predtým, ako sme my sami uzreli svetlo tohto sveta.

Všetci zhrešili

„Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a nemajú slávy Božej.“ (Rímskym 3:23), *„Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“* (Rímskym 5:12). 3. a 5. kapitola listu Rímskym opisujú stav človeka pred Bohom. Ich spoločná výpoveď znie: *Všetci zhrešili*. To je realita

každého človeka, ktorý sa prirodzeným spôsobom narodil na túto Zem. Hriech do sveta vošiel cez jedného človeka, Adama, a skrze hriech do sveta vošla aj smrť.

Obe kapitoly rovnako hovoria aj o vykúpení a ospravedlnení z tohto nedobrého hriechneho stavu:

„ospravedľňovaní sú darmo jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi“ (Rímskym 3:24),

„A tak teda ako jedným pádom odsudzujúci výrok na všetkých ľudí na odsúdenie, tak i jedným ospravedľňujúcim výrokom dar milosti na všetkých ľudí na ospravedlnenie života. Lebo ako neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi, tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými.“ (Rímskym 5:18-19).

Vykúpenie, ospravedlnenie a všetko ostatné v súvislosti s našou záchranou pred večným zatratením sa udialo poslušnosťou toho jedného – prostredníctvom Ježiša Krista. Preto zjednotenie s Kristom je pre naše spasenie podstatné a nesmierne dôležité – je to otázka večného života a večnej smrti.

Božia spravodlivosť

Za hriech je smrť – to je požiadavka Božej spravodlivosti. Smrť fyzická (prvá smrť) a večné zatratenie – večné odlúčenie od Boha (druhá smrť). Pravda je taká, že všetci sa rodíme hriešni, všetci sme hriešni už v Adamovi: *„skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“*. Rovnakou pravdou je, že Boh na svoje stvorenstvo nezabudol, miluje nás (Ján 3:16). Božia spravodlivosť požaduje našu smrť, ale

Božia láska chce, aby sme žili a mali spoločenstvo s Bohom. Porozumieť Božiemu riešeniu tejto „dilemy“^a znamená porozumieť nášmu spaseniu. Porozumieť spaseniu znamená porozumieť, ako sa pri nás (alebo s nami) naplnila Božia spravodlivosť (za hriech je smrť) a ako súčasne Boh dosiahol to, že môžeme mať večný život a spoločenstvo s ním, čím je naplnená jeho láska k nám. Boh túto „dilemu“ vyriešil tým, že nás (spasených) zjednotil s Kristom.

Východiskovým textom v pokračovaní našej úvahy bude 6. kapitola listu Rímskym. Predtým však ešte jedna dôležitá poznámka: Keď apoštol Pavol v prvých 4 kapitolách listu Rímskym hovorí o pokání, toto posolstvo smeruje k všetkým ľuďom. Každý človek potrebuje vedieť o svojom hriešnom postavení pred Bohom a rovnako potrebuje vedieť, že z tohto svojho postavenia potrebuje byť vykúpený. Hneď od prvého verša 5. kapitoly hovorí však už len k tým, ktorí sú ospravedlnení z viery v Pána Ježiša Krista (*my, nás, všetci...*). V tomto zmysle treba čítať a chápať aj ďalší text tohto článku (*„Ospravedlnení sú teda z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista“* – Rímskym 5:1).

Zomreli sme hriechu, aby sme chodili v novote života

Začneme veršami 2-4: *„Lebo veď ktorí sme zomreli hriechu – ako budeme ešte žiť v ňom?! Alebo či neviete, že všetci, ktorí sme pokrstení v Krista Ježiša, pokrstení sme v jeho smrť? Pochovaní sme teda s ním skrze krst v smrť, aby sme, ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života.“*

O pôvode a význame slova *krst* (*krstit'*, *pokrstit'*) sme písali v článku *Čo Písmo učí o krstoch – úvod*^B.

Uviedli sme, že týmto slovom slovenskí (a českí) prekladatelia Písma nahrádzajú pôvodné grécke slovo *baptizó*, ktorého základný význam je *ponoriť* (*spôsobiť, aby niečo bolo ponorené pod hladinu tekutiny*). Okrem toho Písmo slovo *baptizó* a následne aj slovenské *krstit'* (*krst*, *pokrstit'*) používa aj v prenesenom, metaforickom význame *zjednotiť, stotožniť* (viac pozri citovaný článok^B). Tak máme čítať a rozumieť aj text 6. kapitoly listu Rímskym.

Ak by sme slovo *pokrstit'* (*krst*) chápali v doslovnom základnom význame pôvodného gréckeho slovesa *baptizó*, tak by text hovoril o tom, že sme boli doslovne *ponorení* do Krista a jeho smrti, a teda skrze doslovné ponorenie do Krista sme boli spolu s ním aj doslovne pochovaní (uložení do hrobu). Pretože sa to s nami určite nestalo doslovne – vtedy sme ešte skutočne (fyzicky) ani neexistovali, preto je lepšie a správnejšie v týchto veršoch/textoch 6. kapitoly čítať slová *pokrstit'*, *krst* v ich obraznom (prenesenom) význame *zjednotiť* (popr. *stotožniť*).

Text 6. kapitoly listu Rímskym teda hovorí, že sme spolu s Kristom zomreli a spolu sme boli aj pochovaní (verše 2-3) a tiež hovorí, že sme zomreli tak, že sme boli ukrižovaní – a to sa stalo vtedy, keď sme ešte neexistovali. Stalo sa to však tak, že na kríži zomrel Ježiš Kristus a my sme zomreli spolu s ním, lebo sme boli s ním zjednotení. Tak to o sebe píše aj apoštol Pavol („*S Kristom spolu ukrižovaný som...*“ – Galatským 2:20). Písmo neodkrýva detaily a ani

túto udalosť a skutočnosť podrobnejšie neobjasňuje. Neobjasňuje ani technickú stránku nášho zjednotenia s Kristom, ostáva len pri výpovedi (konštatovaní), že sme boli s Kristom zjednotení, a tým sme spolu s ním boli aj ukrižovaní a spolu s ním sme aj zomreli a spolu s ním sme boli aj pochovaní. Tieto skutočnosti znamenajú to, že sa naplnila Božia spravodlivosť, ktorá požaduje smrť za hriech. Boh nás zjednotil s Ježišom Kristom a tým náš hriech bol pripočítaný jemu, Ježišovi Kristovi z Nazareta. Náš hriech je potrestaný, lebo v dôsledku zjednotenia s Kristom sme v okamihu Kristovej smrti zomreli aj my.

Zomreli sme tak, ako to žiada zákon. Boli sme hriešni, preto sme museli zomrieť – a zomreli sme – to je výpoveď Písma v tejto 6. kapitole. Božia spravodlivosť a zákon sú neúprosní! Preto aj pri nás sa musel naplniť súdny výrok: *Za hriech je smrť*. Nezomreli sme fyzicky. Fyzicky zomrel Kristus, ale pretože sme boli s ním zjednotení, v očiach zákona a podľa Božej spravodlivosti sme zomreli aj my s ním. Rovnako sme s ním boli uložení aj do hrobu – spolu s ním sme boli aj pochovaní.

Aký význam má to, že sme zomreli spolu s Kristom?

Predovšetkým ten, že keď sme zomreli, tak sme zomreli hriechu a hriech nad nami už nepanuje. Hriech nad nami už nemá moc („*Lebo čo zomrel, hriechu zomrel raz navždy... Tak aj vy súd'te o sebe, že ste mŕtvi hriechu...*“ – verše 6:10 a 11, „*Smrť, kde je tvoj osteň?... Osteň smrti je hriech...*“ – 1. Korintským 15:55-56). Ak by sme neboli zomreli, hriech by nad nami ešte panoval – a nielen to, ešte by

sme podliehali aj druhej smrti. Tým, že by sme boli pod mocou hriechu, boli by sme aj pod vládou a mocou druhej smrti. Náš starý človek bol spolu s Kristom ukrižovaný, a tým naše telo hriechu (= stará prirodzenosť) bolo Kristovou smrťou (a tým aj našou smrťou) zmarené, *aby sme viac neslúžili hriechu* (verš 6), *lebo ten, kto zomrel, je už ospravedlnený od hriechu* (verš 7). Slová *ospravedlnený od hriechu* znamenajú, že takémuto mŕtvemu človeku hriech už nevládne, nie je pod jeho jurisdikciou – hriech naň nemá právny nárok. Preto bolo nevyhnutne potrebné, aby sme zomreli, a Boh to zariadil tak, že nás zjednotil s Kristom. (Poznámka: To, že aj spasení ľudia, Božie deti, zhrešia, je už celkom iná téma, ktorej sa v tomto článku nevenujeme.)

Vstali sme z mŕtvych spolu s Kristom

V 6. kapitole sa nehovorí len o Kristovej smrti a jeho pochovaní, ale sa hovorí aj o jeho vstaní z mŕtvych. Ako sa na nás vzťahuje smrť a pochovanie s Kristom, vzťahuje sa na nás aj vzkriesenie. Boli sme vzkriesení, *aby sme, ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života* (verš 4). Kristus nezostal v hrobe – vstal z mŕtvych, a tak sa to podobne vzťahuje aj na nás, lebo sme s ním zjednotení. Zjednotení sme s Kristom nielen v smrti, ale aj vo vzkriesení. Kristus vstal z hrobu (bol vzkriesený) fyzicky a my sme už vtedy spolu s ním vstali v duchovnej rovine

(duchovne), aby sme mohli chodiť v *novote života* s Bohom, aby sme s ním mohli mať spoločenstvo, aby sme *oslobodení súc od hriechu* mohli konať Božie spravodlivé skutky, lebo *sme podrobení v službu spravodlivosti* (verš 18). Fyzické vzkriesenie (vykúpenie tela) do večného života je vďaka stotožneniu s Kristom pre nás rovnako isté, avšak ešte ho len očakávame, je to pre nás budúca udalosť (Rímskym 8:23).

Kľúčové momenty nášho spasenia

Za kľúčové momenty nášho spasenia môžeme považovať nasledovné udalosti: *zjednotenie s Kristom v smrti, pochovaní a vzkriesení*. Všetky udalosti sa s nami skutočne stali a všetky sú Božím dielom. Žiaden človek nemá na nich podiel ani zásluhu, ani ich nijakým spôsobom nemôže spôsobiť (uskutočniť, urobiť).

Zjednotenie s Kristom, ukrižovanie s Kristom, smrť s Kristom, pochovanie s Kristom a vzkriesenie s Kristom sú skutočnosti, ktoré sú pre nás neviditeľné, ale sú reálne a pravdivé, lebo tak to zjavuje Písmo – a oni sa s nami skutočne aj udiali. Je to Božie dielo s nami. Tieto neviditeľné skutočnosti uchopujeme a prisvojujeme si pri obrátení vierou v evanjelium Ježiša Krista,

*aby bolo oslávené meno nášho Pána
Ježiša Krista vo vás a vy v ňom.*

2. Tesalonickým 1:12

Drahoslav Vajda

Pramene a poznámky:

^A Slovo dilema píšeme v úvodzovkách, čím chceme povedať, že ide o dilemu len z ľudského hľadiska, lebo pre Boha nič, ani toto, nie je dilemou.

^B Pozri Solás číslo 30, jar 2016, str. 19-25, alebo článok s textom v plnom znení na adrese <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/co-pismo-uci-o-krstoch-uvod>

Zjednotení s Kristom II

Pokrstenie v jedno telo

Čo Písmo učí o krstoch

*A všetko poddal [Boh Otec] pod jeho [Kristove] nohy
a jeho [Krista] dal za hlavu nado všetko cirkvi, ktorá je jeho telom...*

Efezským 1:22-23

*Ved' aj my všetci v jednom Duchu sme boli pokrstení v jedno telo, či Židia
alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom.*

1. Korintským 12:13 (evanjelický preklad)

V článku *Iné učenia o krste vo Svätom Duchu* (Solas číslo 32, jeseň 2016, str. 31) sme písali o tom, že existuje učenie, podľa ktorého *krst vo Svätom Duchu* je pokrstenie v *jedno Kristovo telo*. Poukázali sme na to, že *krst do Kristovho tela* nie je totožný s *krstom vo Svätom Duchu*. Kládli sme si otázku: „Kto ustanovil „inštitúciu“ jedného Kristovho tela – teda Cirkev? Kto a ako vytvára Kristovo telo? Kto a ako pripája, zjednocuje, krstí veriacich k *jednému telu?*“, no nezodpovedali sme ich. V tomto článku sa na ne pokúsime odpovedať, a tým aj objasniť, čo je *krst v jedno telo*.

Úvod

Pre spoločenstvo veriacich v Ježiša Krista Písmo používa rôzne obrazy (ženích a nevesta, vínnny kmeň a ratolesti a iné). Jedným z nich je „Kristovo telo“ – veriaci sú údmi tohto tela a Kristus je jeho hlavou. Tento obraz asi najvýstižnejšie vyjadruje jednotu veriacich s Kristom. Je uvedený v liste Efezským 1:22-23 (pozri aj Kolosenským 1:18; Rímskym 12:4-5 a 1. Korintským 12:12-27 – hlavne verš 27). Vzťah vykúpených a Krista je veľmi úzky a je vyjadrený aj veršom: „*a keď sa zjaví Kristus, náš život, vtedy sa aj vy s ním zjavíte v sláve.*“ (Kolosenským 3:4).

Jedno telo alebo Kristovo telo

Jedno telo alebo *Kristovo telo* sú ekvivalentné (synonymické) výrazy. Je nimi

pomenované duchovné neviditeľné spoločenstvo (skupina, množstvo) všetkých spasených – tých, v ktorých trvale prebýva Svätý Duch. Toto spoločenstvo budeme v tomto článku niekedy označovať aj slovom *Cirkev* (s veľkým „C“) na rozdiel od *cirkevného zboru* (*cirkev* s malým „c“).

Kto patrí do Kristovho tela

Do Kristovho tela z Božieho hľadiska patria všetci tí, ktorí boli s Kristom stotožnení (boli pokrstení) v ukrižovaní a jeho smrti a boli s ním pochovaní a vzkriesení. Vo všetkých týchto aspektoch boli s Kristom stotožnení ako jednotlivci. Z ľudského hľadiska sú to tí, ktorí sa vierou v evanjelium obrátili od modiel k živému Bohu. Činili

pokánie, uverili evanjeliu Ježiša Krista a svoju vieru vyznali a vyznávajú. Ich rozpoznávacím znamením teraz je, že v nich prebýva Svätý Duch – čo podľa Písma znamená, že patria Ježišovi Kristovi. Kto nemá Kristovho Ducha (Svätého Ducha), nie je Kristov a do Kristovho tela nepatrí (Rímskym 8:9 a 11). Takým Kristus hovorí: „*Nikdy som vás nepoznal. Odíďte odo mňa, páchatelia neprávosti!*“ (Matúš 7:23). Preto pokrstení do Kristovho tela (pripojení k jednému telu, patriaci do Kristovho tela) môžu byť iba tí, ktorí už Svätého Ducha majú, v ktorých Svätý Duch už prebýva. Nespasení (alebo neobrátení či neznovuzrodení) do Kristovho tela nepatria, lebo tí nemajú Kristovho Ducha, ale majú iného ducha (pozri napr. Ján 8:42-44).

Pokrstenie v jedno telo

Pokrstením veriaceho v *jedno telo* alebo zjednotením veriaceho s *Kristovým telom* sa myslí pripojenie obráteného k *Cirkvi*, k tomu neviditeľnému spoločenstvu veriacich v Ježiša Krista. O *jednom tele* (alebo *Kristovom tele*) sa hovorí na viacerých miestach Písma (Efezským, Kolosenským, Rímskym), ale výraz *pokrstenie v jedno telo* sa priamo vyskytuje iba vo verši: „*Ved' aj my všetci v jednom Duchu sme boli pokrstení v jedno telo, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom.*“ (1. Korintským 12:13 – evanjelický preklad).

Keď tento verš napíšeme upravený podľa pôvodného gréckeho textu s prihliadnutím na grécke predložky (*en* – v, *eis* – k) použité s pôvodným gréckym slovom (*baptizó*), ktoré je v slovenských

prekladoch nahradené slovom *pokrstiť*, verš bude vyzerať takto:

„*Ved' aj my všetci v (gr. en) jednom Duchu sme boli pokrstení k (gr. eis) jednému telu (vo význame zjednotení/ spojení v jedno telo; pripojení k jednému telu), či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom.*“ (Vo význame „*všetci sme dostali vypiť toho istého Ducha.*“) (1. Korintským 12:13, podľa evanjelického prekladu). (Pozri článok *Krst Svätým Duchom*, *Solas* číslo 32, jeseň 2016, str. 5.)

V doslovnom zmysle slova by výraz *byť pokrstení v jedno telo* znamenal *byť fyzicky ponorení v jedno telo* a v obraznom zmysle znamená *byť zjednotení v jedno telo* alebo *pripojení k jednému telu*. Tieto výrazy pritom znamenajú jedno a to isté, a to *patriť do Kristovho tela* alebo *byť údmi Kristovho tela* (1. Korintským 12:27).

V úvahách o krstoch sme hovorili aj o tom, že pri novozákonných krstoch nikto nekrstí sám seba. Vždy je niekto *krstiteľom* – a to je dôležitý moment v porozumení príslušného krstu. Preto aj tu je dôležité vedieť povedať, kto je *krstiteľom do jedného* (Kristovho) tela.

Kto je krstiteľ v jedno telo?

Je krstiteľom Svätý Duch?

Nemusíme pochybovať o tom, že jednotu „Kristovho tela“ (jednotu veriacich v Ježiša Krista), vytvára (uskutočňuje) Svätý Duch („*usilujúci sa zachovávať jednotu Ducha v zväzku pokoja. Jedno telo a jeden Duch...* – Efezským 4:3-4), ktorú údy tela majú zachovávať, ale zachovávať je možné len to, čo už existuje, čo je vytvorené. Táto jednota je daná tým, že všetci majú jedného a toho istého Ducha („*Ved' aj my všetci v jednom Duchu sme boli pripojení k jednému telu...*“ – prvá časť upraveného verša 1. Korintským 12:13). Telo Kristovo existuje fakticky práve preto, lebo všetci majú toho istého Ducha (pozri Efezským 4:3-4). Zatiaľ

čo na kríži boli stotožnení s Kristom ako jednotlivci, v *Kristovom tele* sú stotožnení už ako kolektív – s Kristom a navzájom.

V tomto prípade si musíme uvedomiť, že Svätý Duch je vo veriacich (v ich vnútri), a tým spôsobuje (zabezpečuje) ich vonkajšie spojenie do jedného celku (jednotlivých veriacich dohromady). Je v nich a je medzi nimi (Ján 14:17; Matúš 18:20; 1. Korintským 14:24-25). Svätý Duch je „spojivom“, ktoré jednotlivých veriacich spája do jedného celku, ktorý tvorí telo Kristovo. Je to ako s tehlovým múrom, v ktorom je malta spojovacím materiálom (prostriedkom), ktorý drží pohromade tehly. Ale aj napriek tomuto nemôžeme považovať Svätého Ducha za krstiteľa do Kristovho tela, aj keď sa to na prvý pohľad tak javí. Niet takého miesta v Písme, ktoré by nás oprávňovalo považovať Svätého Ducha za krstiteľa. Nie je ním ani spomínaný verš 1. Korintským 12:13, lebo ten hovorí, že veriaci dostali Svätého Ducha už prv, ako boli pokrstení (zjednotení) v jedno

telo. Pripojenie veriaceho v jedno telo je podmienené ponorením do Ducha (krstom vo Svätom Duchu).

Je krstiteľom Ježiš Kristus?

Pasáže 1. Korinským 12:13 a Efezským 4:1-4 a 4:14-15 hovoria o tom, čím sú veriaci patriaci Kristovi stmelení do jedného celku (jedného tela), ale nehovoria o tom, ako toto stmelenie nastalo alebo kto toto stmelenie urobil. Nedávajú nám oprávnenie tvrdiť, že stmelenie (pripojenie, pokrstenie) v jedno Kristovo telo robí sám Ježiš Kristus. On je hlavou tela a telo vyživuje. Nemôžeme však povedať, že krstiteľom v jedno telo je on sám. Písmo hovorí, že Ježiš Kristus krstí vo Svätom Duchu (do Svätého Ducha), ale nekrstí sám do seba, do svojho tela.

Je krstiteľom nebeský Otec?

Pán Ježiš svojim učeníkom raz povedal, že nikto nemôže prísť k nemu, keby ho nepritiahol Otec (Ján 6:44). Tiež povedal: „A to je vôľa toho, ktorý ma poslal, Otcova, aby som nestratil ničoho z toho, čo mi dal, ale aby som to všetko vzkriesil v ten posledný deň.“ (Ján 6:39 alebo Ján 18:9). Ďalšie miesta, ktoré hovoria o tom, že ľudí k Pánovi Ježišovi Kristovi privádza Otec, sú v 17. kapitole evanjelia podľa Jána vo veršoch 2, 6, 11, 12 („ktorých si mi dal“, „tvoji boli, a dal si ich mne“). „... Hľa, ja a deti, ktoré mi dal Boh.“ (Židom 2:13). Tieto, ale ani iné verše, napr. Efezským 1:22-23, nás však neopravňujú považovať Otca za krstiteľa do jedného (Kristovho) tela. Nehovorí sa v nich o prepojení veriacich navzájom ako o Cirkvi a ani o zjednotení s Kristom, ale len o „odovzdaní“ Kristovi. Sú vzatí do sveta (Ján 17:6) a daní Kristovi, aby

im dal večný život (Ján 17:2). Ako Otec poslal Syna na svet, tak aj Syn ich posielal do sveta (Ján 17:18).

Vzhľadom na otázku *Kto je krstiteľom?* môžeme povedať, že Písmo neumožňuje označiť ani jednu osobu Božej Trojice za jednoznačného krstiteľa do *Kristovho tela* tak, ako to bolo napríklad pri krste vo Svätého Ducha. Týmto smerom preto nevedie cesta k odpovedi *Čo je krst v jedno telo?* Pre porozumenie krstu v jedno telo musíme hľadať inú cestu a iný prístup. Na spoločenstvo patriacich Kristovi sa preto pozrieme z iného pohľadu.

O čo ide pri krste v jedno telo?

Pri niektorých krstoch (pokrsteniach) ide o *ponorenie niekoho* (krstenca) do *niečoho*, a to v doslovnom alebo v obraznom zmysle – tak je to pri Jánovom krste, tak to bolo pri krste Pána Ježiša v Jordáne, tak je to pri kresťanskom krste vo vode, tak to bude pri krste v ohni a takým vlastne je aj krst vo Svätého Ducha (ponorenie do Svätého Ducha). V predchádzajúcich krstoch (okrem krstu vo Svätého Ducha) krstenc bol alebo je *ponorený do nejakého prostredia*. Inak je to vtedy, keď ide o krst v Mojžiša, krst v Kristovu smrť a krst v jedno telo. Na tieto naposledy menované krsty sa musíme dívať už trochu inak. Ide v nich už o *zjednotenie*, o *stotožnenie* alebo o *pripojenie k niekomu*.

Pri krste v Mojžiša (krst Izraelitov pri prechode cez Červené more – 1. Korinským 10:2) išlo o zmenu postojov a identity Izraelitov a o jej vyjadrenie týmto obrazným výrazom (pozri článok^A). Môžeme ho považovať za starozákonný predobraz *krstu v jedno (Kristovo) telo*. Pri krste v jedno telo

však ide o oveľa viac než len o poukázanie na zmenu identity spasených ľudí. Tí, ktorí sú *pokrstení do Krista* (Rímskym 6:3; Galatským 3:27), sú s ním stotožnení (identifikovaní) v duchovnej neviditeľnej rovine. V tomto článku sa usilujeme o pochopenie podstaty tohto krstu, o Božie spasiteľné konanie s hriešnikom/hriešnikmi, a tým o pochopenie sformovania novozákonného Božieho ľudu.

Cirkvi ako Kristovo telo

Vrátíme sa na počiatok existencie všetkého stvoreného, viditeľného aj neviditeľného. Novozmluvný ľud, Cirkev, bola v Božej mysli už ako súčasť Božieho plánu s týmto svetom. Boh Otec, ako ukazuje Písmo v Efezským 1:4, tento ľud ako jednotlivcov naplánoval ešte pre vznikom sveta a rovnako tak aj inštitúciu Cirkvi ako tela Kristovho, ktorý je jej hlavou (Efezským 1:22-23). Tak ako bolo všetko stvorené skrze Krista, tak aj Cirkev, a aj naše spasenie, je prostredníctvom neho a v ňom: *„lebo v ňom je stvorené všetko, všetko, čo je v nebesiach i čo je na zemi, viditeľné i neviditeľné, buď tróny, buď panstvá, buď kniežatstvá, buď vrchnosti, to všetko je stvorené skrze neho a cieľom neho, a on je pred všetkým, a všetko v ňom povstalo a stojí, a on je hlavou tela, Cirkvi, ktorý je počiatkom, prvorodeným z mŕtvych, aby on bol vo všetkom prvý“* (Kolosenským 1:16-18).

Cirkev vznikla na Letnice po tom, ako sa Pán Ježiš Kristus posadil po pra-

vici Boha Otca a vylial Svätého Ducha (Skutky 2. kapitola). Jednotliví veriaci (vykúpení) sa stávajú údmi Kristovho tela (súčasťou Cirkvi) pri svojom obrátení k Bohu, pri uverení v evanjelium Pána Ježiša Krista ^B.

Jednotliví vykúpení tvoria jeden duchovný celok a v pozemskej rovine sa zoskupujú do miestnych cirkevných zborov. Sú jedno, lebo majú jedného a toho istého Ducha, a tým je Svätý Duch, Kristov Duch. Túto jednotu Ducha majú zachovávať v zväzku pokoja a vzájomne sa znášať v láske (Efezským 4:2). Kristus, ktorý je hlavou tela, v ktorom sú oni údmi, sa o nich stará a zaopatruje všetkým potrebným (Efezským 4:15-16).

Záverenečné zhrnutie

Súhrnná stručná odpoveď na otázky položené v záhlaví článku by znela nasledovne:

Jedno Kristovo telo je dielo Otca, Syna a Ducha. Na jeho vzniku sa podieľajú všetky tri osoby. Boh Otec jedno Kristovo telo naplánoval a ustanovil. Syn jednotlivé údy tohto tela vykúpil a naplnil svojím Duchom. Zachováva ich a opatruje. Svätý Duch ich usvedčil z hriechu, priviedol k pokániu a viere a je ich tešiteľom, radcom a učiteľom. Otec, Syn a Duch sú jedno a dielo, ktoré konajú, je ich spoločným dielom. Takým dielom je aj Boží ľud, vykúpení zo všetkých národov a jazykov, telo Kristovo, Cirkev živého Boha.

Drahoslav Vajda

Pramene

^A Pozri Solas číslo 30, jar 2016, str. 19-25, alebo článok s textom v plnom znení na adrese <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/co-pismo-uci-o-krstoch-uvod>

^B Pozri články v Solas číslo 32, str. 5-12 a 23-31.

List do Smyrny

Listy siedmim zborom

*A anjelovi smyrnenského zboru napíš:
Toto hovorí ten prvý a posledný, ktorý bol mŕtvy a ožil*

Zjavenie 2:8

Venujeme sa listom siedmym zborom, ktoré sú zapísané v knihe Zjavenia v kapitolách 2 a 3. Odkaz do Smyrny sa nachádza v 2. kapitole vo veršoch 8-11.

Pripomeňme si, že každý list začína formálne rovnako „*a anjelovi* (príslušného) *zboru napíš*“. Vychádzame z toho, že najlepší výklad, kto je *anjel zboru*, je ten, že je to niekto, koho môžeme nazvať popredným služobníkom zboru, alebo je to niekto zo starších v zbere, na kom leží zvláštna zodpovednosť.

Smyrna je mesto, ktoré má zvláštnu históriu. Jej poznanie nám pomáha chápať súvislosti udalostí, opísaných v liste. Napríklad, že Pán Ježiš jej obyvateľom predpovedá utrpenie, ktoré na nich príde a ktoré musia podstúpiť.

Smyrna bola mesto, o ktorom vieme, že malo veľmi úzke vzťahy s Rímskym impériom. Bolo mu veľmi lojálne a malo naň úzku väzbu. O tomto meste vieme, že bolo v mnohých odvetviach prosperujúce a plné rušného života. Mesto, ktorým prechádzala dôležitá obchodná cesta a malo tiež veľký prístav. Citujem z jedného biblického komentára k tomuto listu: „Smyrna si udržiavala špeciálny vzťah s mestom Rím a cisárskym kultom. Počas obdobia, kedy sa Rím angažoval v úsilí o nadvládu nad Kartágom, a to je zhruba tretie a druhé storočie pred Kristom, sa Smyrna rozhodla postaviť jednoznačne na stranu

Ríma. V r. 195 pred Kristom sa stala prvým mestom dávneho sveta, kde bol postavený chrám na poctu Dea Roma“. Latinské „Dea Roma“ znamená *Bohyňa Ríma*. Bolo to božstvo oddávna spájané s Rímskym impériom. Smyrne bola udeľená pocta a tiež právo postaviť chrám, ktorý bol zasvätený práve tomuto rímskemu božstvu. Pre lepšiu zemepisnú orientáciu ešte uvedieme, že Smyrnu na dnešnej mape nájdeme v Turecku pod názvom Izmir.

Sme na konci 1. storočia. I do tohto mesta prišlo evanjelium, ktoré sa od Jeruzalema rozširovalo ďalej do celého sveta. Žili tu kresťania, boli tam učenici Pána Ježiša a prišiel im od neho odkaz, v ktorom (ako na začiatku každého odkazu) sa Pán najprv predstavuje krátkym opisom seba samého. Všetky tieto úvodné opisy Krista podávajú obraz osláveného Pána, ako ho Ján sprostredkoval ešte v 1. kapitole.

V odkaze do Smyrny Pán poukazuje na dve veci, podľa ktorých ho veriaci v Smyrne majú poznať. Predstavuje sa nasledovne: „*Toto hovorí ten prvý a posledný, ktorý bol mŕtvy a ožil*“ (verš 8).

V Písmach označenie „prvý a posledný“ máva buď Boh Otec, alebo Boh

Syn, Boží Syn z večnosti. V prvej kapitole Zjavenia Jána sa tento titul vzťahuje na osobu Boha Otca a aj na osobu Božieho Syna. V 8. verši 1. kapitoly sa titul vzťahuje na Boha Otca. Je tu opis osoby Boha Otca, prvej osoby Trojice, ktorý je zdroj a prameň existencie Božieho Syna a Svätého Ducha. On ako prvý má tento titul. Jemu prvému patrí, lebo práve on je absolútny zdroj všetkého, čo existuje. On je na začiatku všetkého bytia. Ale zároveň tento titul patrí aj Pánovi Ježišovi, lebo je to Syn z večnosti, je priamo splodený z Boha Otca. Priamo z neho má svoje bytie. Nie je stvorenou bytosťou, nie je súčasťou toho tvorstva, ktoré vzniklo za 6 dní stvorenia.

V 1. kapitole v 11. verši sa už hovorí o Synovi, o Pánovi Ježišovi. Je to Syn, ktorého Ján vidí v zjavení: „... *Ja som Alfa i Omega, prvý aj posledný, a čo vidíš, píš do knihy a pošli siedmim zborom, ktoré sú v Ázii.*“ V tomto verši Písmo už premostuje s odkazmi, ktoré pôjdu

k siedmim cirkvám, a titul „Prvý a Posledný“ si tu privlastňuje Pán Ježiš: „*Ja som Alfa aj Omega, som Prvý aj Posledný.*“ Božieho Syn tu rozoznávame ako toho, cez ktorého je všetko stvorené a ktorý aj všetko udržuje slovom svojej moci (Židom 1:3). Preto mu tento titul právom patrí. On je Prostredník, ktorý je celý čas medzi tvorstvom a medzi Bohom Otcom, z ktorého všetky stvorené veci majú svoje bytie.

Pán Ježiš sa tu takto predstavuje, aby uprostred akéhokoľvek súženia, ťažkostí, bojov a náročnosti kresťanského života mal učeník v Smyrne (ale aj dnešný učeník) istotu a pokoj, že sa o neho stará a v jeho živote pôsobí niekto, kto je mimo tvorstva. Je to ten, ktorý je Prvý aj Posledný, kto je zvrchovaný nad všetkým tým, čo sa udeje v jeho živote. Je to ten, komu každý učeník môže dôverovať a mať istotu, že sa mu nič nevymkne z rúk, že nič nie je mimo jeho kontrolu. To je dôležitá skutočnosť, ktorú list predkladá a zdôrazňuje. Každý

veriaci sa potrebuje uisťovať a mocnieť v poznaní Pána Ježiša.

Boží Syn je v Božom slove zjavený ako prostredník, pričom jeho sprostredkovateľská úloha je viditeľná pri stvorení, udržiavaní vesmíru a spasení. Božie slovo nás učí, že práve cez tohto Syna z večnosti je všetko stvorené (Ján 1:3; 1. Korintským 8:6; Kolosenským 1:16; Židom 1:2). Má v sebe Otcove atribúty a jeho božskú moc. Tvoril ako Prostredník, cez ktorého Boh Otec zrealizoval celý svoj plán – celú históriu, všetko, čo existuje. Ak to popierame, nerozumieme najzákladnejším skutočnostiam a nechápeme, ako to, čo nás obklopuje, mohlo začať existovať. Svet má nebezpečnú predstavu, že všetko funguje len tak, samé od seba, a veľká časť spoločnosti je nakazená materializmom, ktorý hraničí s ateizmom. Ako kresťan v tom musím mať jasno – všetko stvoril Boh Otec, a to skrze svojho Syna. Boží Syn rovnako sprostredkúva chod vesmíru či jeho udržiavanie, čo potvrdzuje aj výraz „nesúc všetko slovom svojej moci“ v Židom 1:3.

V Zjavení 2:8 máme ešte jeden opis Pána, ktorý je rovnako dôležitý a je vyjadrený slovami: „... *ktorý bol mŕtvy a ožil*“. Prichádzame k poznaniu, že tento Prostredník je súčasne aj Spasiteľom hriešnikov.

Druhý opis nás privádza k tomu, že Pán Ježiš v ľudskom tele podstúpil smrť a ožil. To pripomína, že sa stal človekom, že zobral na seba ľudskú prirodzenosť, že bol na tejto zemi ako človek, ako jeden z nás. V ľudskom živote nie je nič, o čom by sme mohli povedať: „Toto on nepoznal, toto neokúsil. On nevedel o takýchto pokušeniach, tlakoch, námahe,

bojoch, akými prechádzame my.“ Božie slovo vraví, že *všetko ľudské poznal s jediným rozdielom, a to, že bol bez hriechu, bez previnenia, bez prestúpenia* (Židom 4:15). Podľa Božieho plánu dal svoj život ako obeť. Bol zabitý. Nie preto, že by si smrť zaslúžil ako trest. Kresťania v Smyrne majú v prvom rade poznať, že všetko, čo majú vo svojom živote, majú vďaka tomu, že Pán Ježiš za nich zomrel a potom vstal z mŕtvych, aby každý, kto v neho verí, už nemusel podstúpiť smrť za svoj hriech.

Odkaz do Smyrny končí v 11. verši slovami: „*Tomu, kto víťazí, neuškodí druhá smrť*.“ Druhá smrť je jasne opísaná na konci knihy Zjavenia vo verši 21:8. Naše telo zomrie, položia nás do hrobu a ďalej už nemáme podiel na ničom z diania na tejto planéte. V našej ľudskej existencii to ale ešte nie je koniec všetkého. Bude vzkriesenie a všetci ľudia budú stáť pred Bohom Stvoriteľom a budú sa mu zodpovedať zo svojich životov. Potom budú už len dve možnosti. Jedni odídu do večného života, šťastia, radosti, pokoja, dokonalosti, neporušiteľnosti. Druhí odídu do večného trápenia, do večných múk a budú večne odlúčení od Boha. Presne toto učil Pán Ježiš, ešte kým bol na zemi počas prvého príchodu, a zaznamenáva to napríklad verš Matúš 25:46.

Medzi nás a Boha vstúpil ľudský hriech, a preto prišlo odlúčenie od Boha. Na scénu takto vošla smrť v duchovnom zmysle a smrť aj v zemskej zmysle: umieranie, bolesť, úpadok, rozpad a utrpenie. Ale okrem toho je tu ešte ďaleko horšia smrť – druhá smrť, ktorá čaká tých, ktorí sa na konci časov postavia pre Boha bez pokánia a bez viery v neho.

Tí, keď budú vydávať počet zo svojich životov, budú odsúdení ako hriešnici, ako priestupníci Božieho zákona.

Písmo dáva len jedinú možnosť, ako uniknúť spravodlivému Božiemu súdu. Tá je ukrytá v tom, „ktorý bol mŕtvy a ožil“. To je dobrá správa, ktorú poznali aj veriaci v Smyrne. Teraz dostávajú odkaz, v ktorom sa im pripomína, že ich život s Bohom, ich spasenie a záchrana stojí na tom, že Pán Ježiš zaplatil za ich hriechy. Po tomto povzbudzujúcom úvode nasleduje veta: „*Znám tvoje skutky aj tvoje súženie aj tvoju chudobu – ale si bohatý...*“ (verš 9). Opäť je tu Pán Ježiš, ktorý posudzuje ich činy, ktoré konajú z vďačnosti a vo viere v neho. Pán Ježiš im oznamuje, že vie aj o ich súžení a ťažkostiach.

Z textu vyplýva, že ku kresťanskému životu neraz patrí aj rôzne súženie. Pán Ježiš vie o ich skutkoch, snahe, námahe v Božom diele a vie aj o ich súžení. Máme celkom dobrý obraz sveta na prelome 1. a 2. st. n. l. a udalostí – zvlášť z tohto regiónu – s ktorými boli kresťania konfrontovaní. V Smyrne a jej okolí sa konflikt medzi kresťanskou vierou a Rímom v mnohom vyostril. Na ilustráciu historických súvislostí si pripomeňme udalosti z 19. kapitoly Skutkov, keď bol Pavol v Efeze. Došlo tam k vzbure, ktorú vyvolal zlatník Demetrius (Skutky 19:24-29). Bola to reakcia na to, že sa v meste rozšírila skutočná pravda o modlách.

Keď Pavol hlásal evanjelium, tak si mnohí ľudia, keď sa stali kresťanmi, prestali kupovať modly. Celým mestom sa šírila správa, že modly sú úplne nanič. Objavili sa ľudia – na prvý pohľad nejakí židia – ktorí zvestujú, že je len

jeden živý Boh a má Syna, Ježiša Krista, v ktorého treba veriť a tak získať spasenie. Nepomôže modla, nepomôžu chrámy a nepomôžu ani obrady, ktoré sa v nich robia. Vznikol veľký rozruch. Remeselníci modiel sa cítia ohrození, že prídu o svoje podnikanie. Snažia sa tomu zabrániť a v tej chvíli to vyzerá na veľké prenasledovanie veriacich v meste. Vlečú zvestovateľov evanjelia na námestie a žiadajú, aby boli potrestaní. Podobné veci sa ľahko mohli opakovať v celom tomto regióne a ešte viac sa vystupňovať za vlády cisára Domiciána, a to aj v Smyrne.

Pán Ježiš hovorí aj o chudobe kresťanov v Smyrne (verš 9). V literatúre sa uvádza, že na prelome 1. a 2. storočia bolo bežné, že kresťanov ohovárali a opisovali ako takých, s ktorými sa spájala rôzna nemorálnosť ako *kaniibalizmus, rozbíjanie rodín, ateizmus, politická nelojnosť a buričstvo*. Mnohí

s nimi nechceli nič mať a kresťania si asi aj ťažko hľadali prácu.

Možno nás v súvislosti s kresťanstvom prekvapí slovo *ateizmus*. V tom čase však za *ateistu* bol považovaný ten, kto popieral rímske a grécke božstvá a vravel „tie nič neznamenajú“, a tak bolo bežné o kresťanoch hovoriť, že sú ateisti.

Pravdepodobne toto všetko je za tým, že Pán Ježiš vraví: „... poznám aj tvoje skutky, aj tvoje súženie, aj tvoju chudobu, ale si bohatý.“ Toto je zlomový bod, lebo ukazuje, že uveriť v evanjelium Ježiša Krista znamená byť bohatý. S vierou sú spojené mnohé súženia, trápenia či dokonca neraz i chudoba, ale v konečnom dôsledku kresťan cez ne nadobúda pravé bohatstvo – totiž bohatstvo v Bohu. Znamená to byť bohatý pred Bohom nie bohatstvom tohto sveta, ale bohatstvom večného života. Preto im Pán Ježiš odkazuje: „... máš chudobu, ale si bohatý.“

A pokračuje: „Znám... aj rúhanie tých, ktorí hovoria o sebe, že sú Židmi, a nie sú, ale sú zhromaždením satanovým.“ V tomto meste existovala veľká židovská obec a z odkazu sa zdá, že židia museli byť medzi tými, ktorí v tom čase kresťanov v Smyrne veľmi sužovali. Z ďalšej histórie vieme, že tak sa dialo aj na začiatku 2. storočia. Nieкто povie: „Ale či nebol izraelský národ vyvolený pre zvláštne úlohy?“ Bol a stále aj v istom vymedzenom zmysle zostáva, ale byť židom bez viery v evanjelium Ježiša Krista a bez pokánia nikoho nepriblíži k Bohu, aj keď sa narodil ako Žid. Božie slovo trvá na tom, že bez viery v evanjelium nikto (bez ohľadu na národnú príslušnosť) nezíska večný život. V tomto verši do-

konca Pán Ježiš o židovskej komunite v Smyrne hovorí, že „sú zhromaždením satanovým“. To je obrovské varovanie pre každého, kto neuverí v Pána Ježiša Krista. Stále platí, že jednotlivec, ktorý žije bez viery v Krista, je duchovne na strane Božieho nepriateľa, diabla. Rovnaké slová Pána Ježiša sú zaznamenané aj v Jánovom evanjeliu. Adresuje ich prítomným Židom (Ján 8:44): „*Vy ste z otca diabla a chcete robiť žiadosti svojho otca.*“ Odkaz tu v Zjavení Jána 2:9 je duchovne tej istej podstaty, ako konštatovanie Pána Ježiša v evanjeliu Jána 8:44.

V Smyrne prechádzali cez rôzne ťažké situácie, ale Pán im odkazuje: „*Nič sa neboj toho, čo máš trpieť. Hľa, diabol uvrhne niektorých z vás do žalára, aby ste boli skúsení, a budete mať súženie desať dní...*“ (verš 10). Upozorňuje ich, že súženie, v ktorom sa nachádzajú, sa ešte vystupňuje. Pripravuje ich na ešte horšie dni, ktoré prídu, a predsa sa majú vyvarovať strachu, pretože Pán nad tým všetkým – i nad tým najhorším – bude mať kontrolu. Preto spolu s nimi prijmime z tohto odkazu posilnenie a hľadáme spôsob, ako rásť v dôvere v Pána, aby to nebol strach, ktorý nás bude ovládať, nech už čelíme v živote čomukolvek.

Učenci v Smyrne majú za sebou mnohé skúsenosti z kresťanského života a mnohé uistenia v Bohu, ale Pán ich na záver listu naďalej povzbudzuje vo vernosti a vytrvalosti: „... *Buď verný až do smrti, a dám ti korunu života.*“ Týmto povzbudením a sľubom končí odkaz do zboru v Smyrne. Nech aj pre nás sú tieto slová povzbudením.

Ján Šichula

List do Pergama

Listy siedmim zborom

A anjelovi zboru v Pergame napíš:

Toto hovorí ten, ktorý má ten dvojsečný meč ostrý:

Zjavenie 2:12

Venujeme sa listom siedmim zborom, ktoré sú zapísané v knihe Zjavenia v kapitolách 2 a 3 a ktoré služobník Ján odovzdal na konci 1. storočia 7 cirkvám. Odkaz do Pergama sa nachádza v 2. kapitole vo veršoch 12-17.

Pergamon, jedno z týchto siedmich miest, by sme mohli nájsť na území dnešného Turecka. Práve v Turecku sa nachádzajú pozostatky týchto siedmich dávnych historických miest 1. storočia. Mesto Pergamon je známe tým, že sa tam začal používať materiál, ktorý sa volá *pergamen*. Materiál dostal názov podľa miesta svojho vzniku. Bola to koža upravená takým spôsobom, aby sa na ňu dalo písať. O tomto meste ďalej vieme, že bolo veľké asi ako Smyrna – odhaduje sa, že v ňom žilo okolo 200 000 obyvateľov. Bola to metropola oblasti.

Keď čítame tento odkaz, hneď 13. verš nás vedie k otázke: „Aké duchovné súvislosti tu vládli, ak je mesto opísané takýmto zvláštnym spôsobom?“ – „*Znám tvoje skutky aj to, kde bývaš, kde je trón satanov...*“ Pán Ježiš uistuje učeníkov z mesta Pergamon, že nič z toho, čo robia v službe pre neho, mu nie je skryté, nie je mu to neznáme: „*... a držíš moje meno a nezaprel si mojej viery ani vo dňoch, v ktorých svedčil Antipas, môj verný svedok, ktorého zabili u vás, kde býva satan.*“

Spomína sa tu veľmi zásadná skutočnosť („*kde je trón satanov*“) a to

nás upozorňuje, že o duchovnej realite v tomto meste bude platiť niečo zvláštne. Bola to metropola, obrovské mesto, obchodne nesmierne aktívne, sídlo mnohých vtedajších inštitúcií, obrovskej knižnice, mnohých veľkých stavieb. No text odkazu, ktorý Pán Ježiš oznamuje, nás núti venovať sa práve duchovným súvislostiam, ktoré tu vládli.

Z toho, čo vieme, Pergamon bol ako by zvláštnou koncentráciou všetkých možných ľudských náboženstiev, za ktorými boli falošné, démonské, satanské duchovné sily. Mesto malo návršie, kde bol postavený veľký komplex budov určených na rôzne modlárske obrady všetkých možných náboženstiev. Týkalo sa to najmä rôznych gréckych božstiev. Koho uctievali na návrší nad mestom?

Bol to v prvom rade Zeus, najvyšší grécky boh, potom Aténa, jeho dcéra, a ešte 2 božstvá – Asklepios a Dionýzios. Tieto tam mali svoje chrámy. Mesto Pergamon bolo charakteristické zvláštnym sústredením nebiblických, protibožských modlárskeho právd, úplne cudzích Božiemu slovu. K týmto 4 hlavným gréckym kultom pribudlo v 1. storočí uctievanie živej osoby. V Pergame v r. 29

pred Kristom postavili chrám cisárovi, živej osobe, v ktorom sa priamo prinášali obeť a vzdávala pocta rímskemu cisárovi ako božstvu, ktorému treba slúžiť, ktorého si treba uctiť.

Pán Ježiš vraví, že v tomto meste je trón satanov („*kde býva satan*“), a tým chce upozorniť, že je to mesto, v ktorom je na jednom mieste nesmierne koncentrovaná faloš nebiblických náboženstiev, modlárstva a rímskeho cisára. Život mesta je týmto ovplyvnený do obrovskej miery. Pán Ježiš vraví: „Viem o všetkých vašich skutkoch.“ Tým ako keby svojim učeníkom hovoril, že sú pre neho zvlášť cenní a vzácní, lebo slúžia, vydávajú svedectvo a hovoria pravdu o ňom, o Božom Synovi, o jedinom pravom Bohu, o ceste spasenia a o tom, že modly sú ničím. O tom, že sa nedá Bohu slúžiť ľudskými rukami. Len čo všetky tieto základné pravdy kresťanskej viery niekto vyriekol v Pergame, či už v osobnom rozhovore, či v ohlasovaní na ulici, či kdekol'vek sa ocitol, okamžite bol v kontraste a v opozícii voči tomu, čo celé mesto charakterizovalo a uctievalo.

Bolo to, ak by sme urobili analógiu s dneškom, ako keby sme išli na mariánsku púť a tam rozdávali traktáty alebo hovorili druhým pútnikom o ceste spasenia výlučne z viery v evanjelium Ježiša Krista, ktorý jediný je Spasiteľ hriešnikov. Bolo by to niečo, čo vyžaduje obrovské duchovné nasadenie, odvahu a tiež pripravenosť k tomu, aby sme mohli zniesť akékoľvek následky, ktoré by to prinieslo. Táto analógia, myslím si, nám môže priblížiť situáciu, ktorá bola v Pergame tých čias.

Pán Ježiš opisuje ťažkú situáciu, v ktorej učenici slúžia, slovami: „... a *držíš*

moje meno a nezaprel si mojej viery ani vo dňoch, v ktorých svedčil Antipas, môj verný svedok, ktorého zabili u vás, kde býva satan.“ Teda uprostred všetkej tej opozície, všetkého toho kontrastu nezaprel si svoju vieru a necúvol si ani v dňoch, v ktorých svedčil Antipas. Domnievame sa, že Antipas bol pravdepodobne popredný služobník v tomto zbore a možno najaktívnejší evanjelista tohto spoločenstva. Je opísaný ako verný svedok, ako ten, ktorý vydával svedectvo o Pánovi Ježišovi až do okamihu, kedy bol popravený.

Grécky preklad slova „svedok“ je „*martyr*“ a pôvodne sa ním označoval jednoducho ten, kto svedčil, ten, kto vydával svedectvo. V dnešnej dobe slovom *martyr* v našom jazyku označujeme niekoho, kto trpel a položil život za svoju vieru. Antipas bol taký svedok, *martyr*, ktorý svedčil a zaplatil za to vlastným životom. Z odkazu sa dá vyrozumieť, že cirkev v Pergame pozná cenu, ktorú často, a to aj v dnešných dňoch, treba zaplatiť za svedectvo o Pánovi Ježišovi Kristovi – Antipas sa aj nám stáva odkazom, príkladom tejto reality.

V 14. a 15. verši Pán Ježiš zboru v Pergame vytyka jednu vec: „*Ale mám niečo málo proti tebe: že tam máš tých, ktorí držia učenie Balámov, ktorý učil Baláka, ako položiť úraz pred synov Izraelových, aby jedli obetované modlám a smilnili. Tak máš aj ty takých, ktorí držia učenie mikulášencov, čoho nenávidím.*“ Venujme sa jej podrobnejšie.

Najprv nádherné svedectvo, výdrž, vernosť menu Ježiša Krista a pochvala za to všetko – a potom je tu pokarhanie, výčitka, ktorá nás opäť ako všetky ostatné, ktoré v týchto siedmich listoch nachádzame, vedie k zamysleniu: Sme

aj my takí? Sme verní, necúvame a svedčíme o Pánovi Ježišovi a dostávame pochvalu od Pána? A do akej miery si zasluhujeme aj pokarhanie? Takto treba čítať všetkých 7 listov.

V 14. verši je odkaz na udalosť z dávnej histórie Izraela, ktorá je potom v 15. verši daná do súvisu so súčasnosťou zboru v Pergame na konci 1. storočia. O čo ide? Udalosť je opísaná v 4. Mojžišovej v kapitole 22.

Izrael mal vtedy za sebou už veľkú časť svojho 40-ročného putovania z Egypta do zaslúbenej zeme. Prežil veľké víťazstvá, ktoré dostal od Pána. Postupne sa blížil k Jerichu. Premohol Amorejcov a pred ním bol Moáb a *Balák, syn Cipporov, ktorý bol toho času kráľom nad Moáбом* (verš 4). Balák si uvedomoval, že vojensky sa proti Izraelu postaviť nedá a že musí skúsiť iný spôsob, ako sa ho zbaviť, lebo bol pre neho hrozbou. Spojil sa s mužom, ktorý sa volal

Balám. Balám je tak trochu záhadná postava. Je to človek, ktorý nie je členom izraelského národa, ale žil tam niekde na územiach susediacich s Moáбом. Je opísaný ako človek, ktorému pravý, skutočný Boh z času na čas dáva videnia a posielal svoje, Božie slovo. Môžeme iba skonštatovať, že Balám je v 4. Mojžišovej opísaný ako prorok.

Balák si je toho vedomý a vie, že tu je niekto, kto žije zjavne iný život než modlársky, že nejako dokáže hlásať pravého Boha a cez neho zaznieva aj Božie slovo. Balák posielal svojich poslov k Balámovi s mnohými darmi a chce od neho len jednu vec: „Pod' a nežehnaj národu Izrael, ale preklaj ho!“ Sprvu Balám odmieta Balákovu ponuku a prosbu, ale nakoniec privoľí a ide k Balákovi. Čo sa potom udeje? Stretne sa s kráľom Balákom, ale Balám nepreklína Izrael, ale viackrát za sebou vyriekne požehnanie nad izraelským národom.

Kliatba sa nekoná, Balám Izrael po-
žehnáva. Keď kráľ Balák vidí, že cez
Baláma neuspel, že sa mu jeho zámer
nepodaril, v hneve posielal Baláma preč.
Tak sa končí história zapísaná v 22. až
24. kapitole 4. knihy Mojžišovej. V ko-
nečnom dôsledku táto návšteva u kráľa
Baláka bola tragédia proroka Baláma
a toho, čo sa stalo v jeho živote. V Novej
zmluve je spomenutý už len negatívne.
Júda 11 uvádza, že zlyhanie Baláma
bolo v tom, že sa podvolil na zlú vec pre
lukratívnu finančnú ponuku.

Lenže teraz poďme naspäť do Zja-
venia Jána a tam čítame, že *Balám učil
Baláka, ako položiť úraz pred synov Iz-
raelových, aby jedli obetované modlám
a smilnili* (verš 2:14). Balám učil Baláka
a dal mu radu, ako zviest' Izrael. Ako
čítame v 4. Mojžišovej 25:1-3, to sa
mu aj podarilo: „*A Izrael býval v Šittí-
me. Tu začal ľud smilniť odchádzajúc
za dcérami Moábovými, ktoré pozvali
ľud k obetiam svojich bohov. A ľud je-
dol a klaňali sa ich bohom. A Izrael sa
spriahol s Bál-peorom. Vtedy sa roznieťil
hnev Hospodinov na Izraela.*“ Národ Iz-
rael padá do strašného hriechu. Začali
smilniť so ženami Moába, pohankami
a cez ne sa Izrael spriahol s Bál-peo-
rom. Preto Júdov list na konci spomína
výraz „*pojatý bludom Balámovej mzdy*“.
Júda konštatuje, že to, čo Balám uro-
bil, bolo hrozné preto, že vidina zisku
zmenila jeho schopnosť zostať verným
Bohu a nakoniec dokázal dať Balákovi
takúto radu.

V týchto udalostiach nachádzame
jedno veľké poučenie. Či v Starej zmluve,
či v Novej zmluve, Boží ľud je Bohom
zachovaný často zázračne, nadpriro-
dzene, prozreteľne, predivne. Či v Starej

zmluve Izrael, či v Novej zmluve Cirkev,
neprestávajú existovať a brány pekla
ich nepremôžu. A keď sa diablove nedarí
nijakými hrozbami a nebezpečenstvami
zničiť Izrael a Cirkev, tak vie, že má
v podstate už len jednu stratégiu, a to
nejakým spôsobom znečistiť Boží ľud
hriechom zvnútra. Pán Ježiš povedal:
„*Nebojte sa tých, ktorí môžu zahubiť
telo, ale bojte sa toho, ktorý môže za-
hubiť navždy.*“ Bojte sa svätého Boha,
pred ktorého prídeme, ktorý od nás
chce vernosť, dôslednosť, oddanosť
jemu a oddelenosť Božieho ľudu od
čohokoľvek, čo ho znečistí. Verš 15 nám
objasňuje, kto boli *mikulášenci*. Pamä-
táme si ich z odkazu do zboru v Efeze?
Hovorí o nich verš Zjavenie 2:6.

Niektorí biblickí učitelia si všimli, že
je tu istá postupnosť. Zbor v Efeze dostá-
va veľkú pochvalu v slovách „*nenávidíš
skutky mikulášencov*“. Ako keby sa do-
kázal od nich úplne oddeliť. Zbor v Per-
game je z nejakého dôvodu tolerantný
voči týmto myšlienkam, ako keby ich
už pripúšťal. Pán vraví: „*Máš tých, ktorí
držia učenie mikulášencov.*“ Mikulášenci
podľa všetkého už boli v Pergame to-
lerovaní (ich učenie, postoje). Neskôr
v Tyatíre nachádzame ženu Jezábel,
ktorá zvádza služobníkov Ježiša Krista,
aby smilnili a jedli obetované modlám.
Ako keby tu bola postupná gradácia,
ktorá v Tyatíre vrcholila. Učeníci tu už
priamo na učení mikulášencov partici-
pujú, priamo sú v tomto smere aktívni.

Z uvedeného vyplýva, že *smilstvo*
a *obetovanie modlám* (jedenie obeto-
vaného modlám) opisujú 2 zásadné
veci, s ktorými ako kresťania bojujeme.
Smilstvo reprezentuje každú telesnosť,
s ktorou zápasíme. Mikulášenci by pove-

dali „nie je to až také dôležité“, že je daný Boží štandard pre náš život. A nie je až také potrebné oň bojovať. Ak by použili terminológiu listu Židom, povedali by: „Nie je potrebné sprotiviť sa hriechu až do krvi v každej jeho telesnej podobe.“

List Galatským uvádza zoznam skutkov tela, v ktorom je uvedené cudzoložstvo, smilstvo, nečistota, nestudatosť (nehanebnosť), modloslužba, čarodejstvo, nepriateľstvo, zvady, žiarlenia, hnevy, dráždenia, rôznice, sekty, závisť, vraždy, opilstvá, hodovania. V takýchto zoznamoch sú smilstvo a cudzoložstvo, sexuálne hriechy, neraz na prvom mieste. Je to niečo, čo veriaci zo starého života dobre pozná. Vie, že mali moc znehodnocovať pred Bohom celý jeho život. V novom živote už vie, že ich musí mŕtviť, a že sa im musí vzoprieť. Mikulášenci však proti týmto hriechom nebojovali.

Pán Ježiš ponúka pokánie – čiň pokánie, stále je ešte možné sa oddeliť, očistiť, vzoprieť, ale ak nie, hovorí: *Prídem*

rýchle na teba a budem s nimi bojovať mečom svojich úst. V úvode listu vraví, že má dvojsečný meč ostrý – a to je opis jeho sudcovskej moci.

List do Pergama uzatvára verš 17: „... *Tomu, kto víťazí, dám mu jest' zo skrytej manny a dám mu biely kamienok a na kamienku napísané nové meno, ktorého nevie nikto, iba ten, kto ho berie.*“ „Tomu, kto víťazí, dám mu jest' zo skrytej manny“ – sú slová opisujúce večný život. Tak ako Izrael na púšti mal zázračné zaopatrenie pre svoju existenciu vďaka manne, tak kresťan v tomto obraze má večný život priamo z Krista, ktorý je tou skrytou mannou.

O slovách v závere listu „dám mu biely kamienok“ je v literatúre veľká diskusia. Bude to meno toho kresťana? Alebo to hovorí niečo nové o Pánovi Ježišovi?

V 17. verši je záverečný sľub, ktorým Pán Ježiš oznamuje veľké veci, ktoré na nás čakajú, ak zvíťazíme a ostaneme verní.

Ján Šichula

Obnova Hospodinovho chrámu

2. Kronická 29:1-20

Starozákonné spisy často obsahujú texty, ktoré bohatým obrazným spôsobom vyjadrujú mnohé duchovné pravdy a princípy, ktoré sú naplno odkryté v Novom zákone. V tomto zamyslení sa pozrieme na obraz dverí Božieho chrámu a na obraz jeho vyčistenia. Tento obraz má veľkú výpovednú hodnotu týkajúcu sa srdca Božieho ľudu, ale aj ľudského srdca všeobecne.

Niektorí králi Izraela nielenže opustili Hospodina, ale aj bránili ostatným obyvateľom mať prístup k Bohu. Takým kráľom bol aj Achaz, ktorý „nerobil toho, čo bolo spravodlivé v očiach Hospodina“ (2. Kráľov 16:2-4).

Achaz okradol dom Hospodinov a vo svojom súžení sa proti Hospodinovi dopúšťal stále väčších hriechov (2. Kronická 28:21-22). Výbavu Božieho domu premiestňoval, ako sa mu zachcelo (2. Kráľov 16:14+17), a ničil ju (2. Kronická 28:24). Do chrámu priniesol modlársky oltár a prikázal kňazovi Uriášovi, aby na tomto oltári obetoval všetky ustanovené obete a rovnako aj obete ľudu (2. Kráľov 16:15). Obyvatelia Izraela síce zatiaľ mali prístup do chrámu, ale ich obete neboli Hospodinovi obetované na Hospodinovom oltári. Achaz si z chrámu robil sklad svojich vecí (2. Kráľov 16:18) a napokon, možno aj z obavy, aby mu niekto niečo neukradol, zamkol dvere Hospodinovho domu (2. Kronická 28:24). Zákaz používať Hospodinov oltár a zamknutie dverí domu Hospodinovho boli tými narastajúcimi hriechmi Achaza voči Hospodinovi (2. Kronická 28:22), čo zahŕňalo aj celý zoznam ďalších hriechov, ktorých sa Achaz do-

púšťal. Napokon kráľ Achaz zomrel (2. Kronická 28:27). Hospodinov chrám ostal zamknutý, zaprataný modlárske oltárom a inými nečistými vecami, ktoré do chrámu nepatril.

Nový kráľ Ezechiáš robil to, čo je spravodlivé v Hospodinových očiach (2. Kronická 29:2). Na začiatku svojho kráľovania otvoril dvere Hospodinovho domu a opravil ich (2. Kronická 29:3). To bol začiatok dlhej práce, ktorú bolo potrebné urobiť. Fyzicky týmto práca kráľa Ezechiáša skončila. Následne povoláva levitov, ktorým prikáže, aby sa posvätili a aby vzápätí posvätili aj Hospodinov dom a vyniesli nečistotu zo svätyne (2. Kronická 29:4-5). Služba v chráme (v príbytku svedectva) bola Bohom určená pre levitov (4. Mojžišova 1:50-51). Kráľ Ezechiáš poznal Božie slovo, preto povolal do chrámu práve levitov. Leviti sa posvätili a začali posväcovať a čistiť aj dom Hospodinov (2. Kronická 29:15-19).

Prvým dôležitým krokom bolo otvoriť dvere domu Hospodinovho, len vtedy mohli byť dvere opravené a mohla začať práca levitov na posvätení a vyčistení chrámu od všetkých nečistôt. Existuje paralela medzi dverami Božieho chrámu a ľudským srdcom.

Božie slovo odkrýva problém človeka – zatvrdené srdce. Zatvrdené srdce prirovnáva k srdcu so zavretými dverami, cez ktoré sa nedá vojsť dnu do srdca. Texty Zjavenia Jána adresované do siedmich zborov varujú učeníkov, ktorí veria v Boha a v Pána Ježiša Krista a túto vieru vyznávajú, pred zatvoreným srdcom. Je možné, že niektorí v týchto zboroch mali len formálnu vieru, chýbala im živá spasiteľná viera a niektorí zrejme ochladli natoľko, že strácali obecenstvo so Spasiteľom. V Zjavení 3:20 je použitý obraz, v ktorom Pán Ježiš stojí pred dverami a klope. Z obrazu je zrejmé, že dvere sú dverami ľudského srdca a želaný stav je otvorenie dverí a v dôsledku neho obecenstvo so Spasiteľom. Učeník (a vo všeobecnosti každý človek) je volaný k pokániu, výsledkom čoho má byť obecenstvo s Pánom Ježišom a rozhorlené srdce.

Boh nemá záľubu v zahynutí hriešnika (Ezechiel 18:23+32). Boh túži, aby boli hriešnici spasení, a preto ich volá

k pokániu. V obraze ľudského srdca s dverami je toto volanie vyjadrené výzvou, aby človek otvoril Bohu svoje srdce a vpustil ho dnu.

Novozákonné spisy naplno odkrývajú pravdu o stave človeka a o jeho srdci. Vec je taká vážna, že to, čo je v obraze opísané ako otvorenie dverí srdca, aby Boh mohol vojsť a prebývať tam, v skutočnosti znamená potrebu vymenenia starého kamenného srdca za nové mäsité srdce (Židom 8:10). Biblia tiež otvorene hovorí, že takúto zmenu na ľudskom srdci dokáže a môže urobiť jedine sám Boh, a robí to pri tých ľuďoch, ktorí učinili skutočné pokánie a vierou prijali vykupiteľské dielo kríža Pána Ježiša Krista. Písmo tento Boží zákrok opisuje aj ako obriezku srdca (Rímskym 2:29, Kolosenským 2:11, 5. Mojžišova 30:6). V súvislosti s hriešnikom teda potreba otvorenia dverí srdca znamená potrebu znovuzrodenia a prijatia nového srdca. Božie slovo sa ale vyjadruje aj

k tomu, ako má znovuzrodený učeník nakladať so svojím srdcom – musí si ho strážiť, musí dávať pozor na to, čo z jeho srdca vychádza a čo vpúšťa dnu do srdca (Príslovia 4:23; Židom 3:12, 13:9). Obraz tohto stráženia si srdca nachádzame aj v Starom zákone a v chráme.

O kráľovi Ezechiášovi čítame, že dvere chrámu otvoril a opravil (2. Kronická 29:3). Najskôr ich otvoril, potom opravil, avšak chrám bol ešte stále plný nečistých vecí. Keď človek otvorí dvere svojho srdca Bohu, je potrebné, aby tieto dvere následne aj opravil. To znamená, že dvere srdca sú otvorené Bohu, zároveň sú však plne funkčné a môžu sa zatvoriť pred všetkým, čo od Boha nie je (1. Tesalonickým 5:22; 2. Timoteovi 2:19; Rímskym 12:21). Aby dvere nášho srdca neboli podobné dverám Hospodinovho chrámu z čias kráľa Achaza, ktoré boli otvorené všetkým, ktorí hľadali pravého Boha, a zároveň boli otvorené všetkým nečistým veciam, ktoré kráľ Achaz do chrámu naznašal. Ani aby dvere nášho srdca neboli podobné dverám srdc národov, ktoré doviedol asýrsky kráľ do Izraela a o ktorých čítame, že sa báli Hospodina a slúžili svojim rytinám (2. Kráľov 17:41). Len keď sú dvere srdca otvorené Bohu a opravené, teda zatvorené pred všetkým, čo nie je od Boha, môže začať ďalšia práca na chráme Božom (Efezským 2:19-22; 1. Korinským 6:19-20). V čase kráľa Ezechiáša, keď už boli dvere chrámu Hospodinovho otvorené a opravené – to urobil kráľ Ezechiáš, boli leviti vyzvaní kráľom, aby sa posvätili a aby následne posvätili Hospodinov dom a vyniesli nečistotu zo svätyne (2. Kronická 29:5). Cez otvorené a opravené dvere vošli do chrámu posvätení leviti a začali s posväcovaním chrámu a s vynášaním všetkého

nečistého. To je obraz, ako si máme strážiť srdce – vypratať preč všetko nečisté a dávať pozor na to, čo vchádza dnu.

Do nášho srdca má každodenne vchádzať Božie slovo, ktoré je pravdou (Daniel 10:21; 1. Timoteovi 4:13; Skutky 17:11). Keď Božie slovo v našich srdciach zostáva (Žalm 119:11; 5. Mojžišova 6:6-7; Jakubov 1:21-22), sme ním posväcovaní (2. Timoteovi 3:14-17) a zároveň vynášame zo svätyne všetko nečisté bez ohľadu na hodnotu týchto nečistých vecí (Skutky 19:18-20; Príslovia 28:13). Všetky nečisté veci skončili v potoku Kedron (2. Kronická 29:16). Všetky nečisté veci, ktoré v Božom chráme máme, sú určené na likvidáciu. Nemajú sa do chrámu viac vrátiť, nie sú určené na darovanie alebo predaj, sú určené na likvidáciu (oheň, voda) a opustenie. Posväcovanie a čistenie chrámu trvalo niekoľko dní (2. Kronická 29:17). Podobne je to aj v prípade posväcovania a očisťovania Božích detí. Je to dokonca celoživotný proces. Postupná zmena je však viditeľná (1. Kronická 16:11; Matúš 5:16, Matúš 7:17-20; 2. Tesalonickým 1:3; 2. Petrov 3:18).

Na rozdiel od kráľa Achaza Božie deti nebránia ostatným poznať Boha (2. Kronická 28:24; Matúš 23:13), ale sú Božím svetlom a soľou, ktorá privádza ľudí k Spasiteľovi (Matúš 5:13-16).

Božie deti budujú Nebeské kráľovstvo (2. Korinským 10:8), na rozdiel od kráľa Achaza, ktorý chrám rozkrádal a ničil (2. Kronická 28:24; 1. Korinským 3:16-17).

Božie deti nič nepridávajú ani neuberajú z Božieho slova (5. Mojžišova 4:2; Zjavenie 22:18-19), na rozdiel od kráľa Achaza, ktorý si vymýšľal vlastný poriadok fungovania chrámu (2. Kráľov

16:14+17) a navyše ho zanečistil pohanským oltárom a inými nečistými vecami (2. Kráľov 16:15+18, 1. Tesalonickým 4:3-4).

Božie deti robia dobré skutky, ktoré Boh vopred pripravil (Efezským 2:10) v mene Pánovom (Kolosenským 3:17), z duše ako Pánovi (Kolosenským 3:23-24) a na Božiu slávu (1. Korinským 10:31), na rozdiel od kráľa Achaza, ktorý nerobil toho, čo bolo spravodlivé v Hospodinových očiach (2. Kráľov 16:2-4).

Božie deti sú mŕtve hriechu, živé Bohu a hriech nad nimi nekraluje (Rímskym 6:11-14), od hriechu utekajú (1. Timoteovi 6:10-11) a od nepravosti odstupujú (2. Timoteovi 2:19), na rozdiel od kráľa Achaza, ktorý sa dopúšťal stále väčších hriechov proti Hospodinovi (2. Kronická 28:22).

Božie deti chodia Duchom (Galatským 5:16-18) a donášajú ovocie Ducha, (Galatským 5:22-25), na rozdiel od kráľa Achaza, u ktorého vidíme len skutky tela (Galatským 5:19-21; 2. Kronická 28:22).

Božie deti očakávajú Pánov príchod a tešia sa naň (Zjavenie 22:20, 1. Tesalonickým 4:13-18), na rozdiel od kráľa Achaza, ktorý celý svoj život len „sial v telo“ (Galatským 6:7-8).

Pamätajme na dielo kráľa Ezechiáša a službu levitov pri obnove Hospodinovho chrámu, ktorý mal zamknuté, nefunkčné dvere, bol znesvätený a zanečistený pohanským oltárom a inými nečistými vecami. Poradie, postup a dôležitosť jednotlivých úkonov je rovnaká aj pri zmene z detí tmy na deti svetla (Efezským 5:8).

Marian Riška

Psy a svine

Možno ste mnohí zažili, aké je to nepríjemné, keď sa s nejakým človekom rozprávame o niečom dôležitom a vážnom, zatiaľ čo on sa nám len posmieva a utáhuje si z nás preto, že nás pokladá za hlupákov, alebo preto, že nám neverí. Ako dnes uvidíme, Ježiš nevyberal slová, keď sa vyjadroval o takýchto ľuďoch.

Nedávajte svätého psom, ani nehádzte svojich periel pred svine, aby ich snád' nezašliapali nohami a obrátiac sa neroztrhali vás.

Matúš 7:6

V tejto časti Kázne na hore hovorí Ježiš o tom, aký postoj majú mať jeho nasledovníci k iným ľuďom. Hovoril už o súdení druhých a o tom, aby sme neboli pokrytcami. Teraz prichádzame k veršu uvedenému vyššie, a ten môže byť veľkým prekvapením pre niektorých našich čitateľov. Pán Ježiš tu prirov-

náva niektorých ľudí ku psom a sviniam. Je možné, že tu rozlišuje medzi tými, ktorých nazýva psami, a tými, ktorých nazýva sviniami, ale nemyslím si, že je to dôležité. Budem predpokladať, že oba výrazy opisujú rovnakú kategóriu ľudí. Samozrejme, našou prvou úlohou je stanoviť, kto sú títo ľudia.

Keď Ježiš spomína psov, nemá na mysli také zvieratá, ktoré dnes ľudia chovajú ako domácich miláčikov. V tých časoch nebolo zvykom chovať domáce zvieratá tak, ako to robíme dnes. Psy, o ktorých hovorí Ježiš, boli zúrivé, divoké zvieratá, ktorým sa bolo treba vyhýbať. Židia na ne pozerali s opovrhnutím. Avšak najpodstatnejšie v tomto kontexte na nich je, že to boli nečisté zvieratá. To isté platí aj o sviniach a z tohto dôvodu ortodoxný Žid nekonzumuje mäso z ošípaných dokonca ani dnes.

Koho mal teda Ježiš na mysli, keď hovoril o psoch a sviniach? Mal na mysli veľkých hriešnikov? To by bolo zvláštne, pretože on sám často hovoril k tým, ktorí boli považovaní za najviac opovrhnutia hodných členov spoločnosti a dokonca jeho nepriatelia ho označovali za priateľa vyberačov daní a hriešnikov. V skutočnosti s nimi dokonca jedával, čo v tom čase (viac ako v súčasnosti) bolo považované za znak srdečného priateľstva. Keď teda Ježiš povedal, že nemáme dávať, čo je sväté, psom alebo perly sviniam, očividne nemal na mysli takýchto ľudí. Koho teda predstavujú tieto psy a svine? Skôr ako odpoviem, pozrime sa ako sa tieto zvieratá správajú, pretože nám to pomôže identifikovať ich. *Nedávajte svätého psom, – povedal Ježiš, ani nehádzte svojich periel pred svine. Pretože ich nohami zašliapu a zaútočia na vás.*

Čo je najsvätejšie na tomto svete? Najdôležitejším na tomto svete je, samozrejme, Božie slovo, pravda a najmä evanjelium. Slovo „svätý“ znamená oddelený, pretože patrí Bohu a nesmie sa miešať s ničím hriešnym či zlým – je to Božie zvláštne vlastníctvo. Perly

predstavujú veľkú hodnotu, niečo, čo je nielen krásne, ale aj ťažké získať. Božie slovo je nielen sväté, ale má nesmiernu hodnotu; keď sa číta alebo zvestuje, Boh ho môže použiť a darovať niekomu večný život.

Prečo by bolo nesprávne a pochabé dať niečo sväté alebo vzácne, ako sú perly, psom a sviniam? Bolo by to nesprávne a pochabé, pretože by si ich necenili. Neboli by si vedomí, že je na nich niečo zvláštne a v skutočnosti by ich považovali za zbytočné. Aj svine aj psy sa živia takmer akoukoľvek potravou, ale v perlách nevidia žiaden úžitok. Opovrhovali by nimi a zašliapali by ich nohami.

Snád' teraz začínate chápať, koho predstavujú tieto psy a svine. Nepredstavujú tých ľudí, s ktorými Ježiš sedával a stoloval, pretože tí, hoci žili hriešnym životom, prijali Ježiša a s radosťou ho počúvali, keď ich učil Božej pravde. Cenili si pravdu, naozaj boli po nej hladní a niektorí z nich sa stali skutočnými nasledovníkmi Pána Ježiša Krista. Oni neboli psy a svine.

Existoval niekto, komu Ježiš odmietol zvestovať evanjelium? Bol niekto, kto nepreukázal žiadne pochopenie pre správu, ktorú priniesol Spasiteľ? Nuž, jedna osoba v evanjeliách nepochybne spadá do tejto kategórie. Mám na mysli kráľa Herodesa. Tento muž mal mnoho príležitostí počúvať učenie veľkého kazateľa Jána Krstiteľa, ale nereagoval na jeho varovania. Neskôr, krátko pred ukrižovaním, k nemu Pilát poslal Ježiša. Apoštol Lukáš popisuje, čo sa stalo, v 23. kapitole svojho evanjelia: *A keď videl Herodes Ježiša, zaradoval sa veľmi, lebo ho už od dávna chcel vidieť, pretože mnoho*

slýchal o ňom a nádejal sa, že ho uvidí učiť nejaký div. A pýtal sa ho mnohými rečami, ale on mu ničoho neodpovedal.

Ježiš vedel, že odpovedať na otázky Herodesa by bolo to isté, ako hádzať perly pred svine, takže mlčal. Herodes nebol schopný pochopiť, kto je Ježiš, ani správu, ktorú priniesol. Ježišov postoj k Herodesovi bol celkom oprávnený, pretože o dva verše ďalej čítame: *A potom, keď ním pohrdol Herodes so svojím vojskom a naposmieval sa mu, obliekol ho do skvelého rúcha a poslal ho späť Pilátovi.*

Takže Herodes nielenže odmietol Božie slovo, ktoré mu priniesol Ján Krstiteľ, on ešte aj hanobil a posmieval sa tomu Svätému, o ktorom Božie slovo hovorí, Pánovi Ježišovi Kristovi.

Existujú ľudia ako Herodes aj dnes? Áno, určite existujú. V mnohých krajinách sveta ľudia opovrhujú zvestou evanjelia a kresťania sú prenasledovaní, väznení a dokonca zabíjaní. Ale dokonca aj tu v Európe sú ľudia, ktorí nielenže odmietajú zvest' Písma, ale robia si z neho posmech. Opovrhujú tým, čo je sväté, čo je vzácnejšie ako perly a zašliapávajú to v špine. Inými slovami, správajú sa k Božej pravde ako psy a svine. Najdesivejšie na tom je, že takéto postoj sa často dosahuje vo fázach. Osoba, ktorá je v tejto chvíli ochotná počúvať evanjelium, ho môže odmietnuť neskôr. Najsmutnejšie je, že keď niekto odmietne evanjelium dnes, môže sa neskôr posmievať tejto zvesti a ľuďom, ktorí ju prinášajú.

Môj drahý priateľ, ktokoľvek si, až potiaľto si čítal tieto slová a to ma vedie k presvedčeniu, že pre teba ešte stále existuje nádej. Ale je potrebné konať okamžite, bez meškania, pretože inak môže prísť deň, keď nebudeš mať žiadny záujem o posolstvo spásy, a najhoršie zo všetkého je, že sa jedného dňa môžeš ocitnúť medzi tými, ktorých Ježiš opisuje ako psy a svine. Musíš činiť pokánie z hriešnej nedbanlivosti voči Božej pravde a potom musíš požiadať Pána o milosrdenstvo a odpustenie. Požiadaj ho, aby obmäkčil tvoje srdce a aby ťa spravil vnímavým k jeho vzácnej pravde. Boh vyžaduje, aby si sa obrátil na Pána Ježiša a požiadal ho o záchranu svojej duše. V nebi nie sú žiadne psy a svine, ale je tam miesto pre skutočne pokorných a pokánie činiacich hriešnikov.

Michael Steedman

Verný, milujúci Otec

*7 Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte, a otvorí sa vám;
8 lebo každý, kto prosí, berie; kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klepe, sa otvorí.
9 Alebo kto je z vás človek, ktorý, keby ho jeho syn prosil o chlieb, by mu dal kameň?*

10 Alebo aj keby ho prosil o rybu, či mu azda podá hada?!

11 Ak teda vy, súc zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary, o čo skôr dá váš Otec, ktorý je v nebesiach, dobré veci tým, ktorí ho prosia!

Matúš 7:7-11

Mnohí ľudia, ktorí veria, že Boh existuje, majú taktiež dojem, že okrem toho, že Boh je tajomný, je aj do istej miery nevyspytateľný. Nevedia pochopiť, prečo nezasiahne v určitých situáciách, najmä pokiaľ ide o odstránenie zla. Dokonca aj tí, ktorí hľadajú Boha, môžu niekedy cítiť, že Boh sa o nich nezaujíma alebo že sa ich snaží odradiť v hľadaní, kým presný opak je pravdou. Teraz sa pokúsime vysvetliť, prečo Pán koná takýmto spôsobom.

Naposledy, keď sme prechádzali touto pasážou, sme si vysvetlili, že sa v prvom rade vzťahuje na skutočných veriacich, na tých, ktorí prežili skúsenosť obrátenia, a sú preto pravými Božími deťmi, ktoré majú osobný vzťah s Pánom. (Pozri predchádzajúci článok autora „Proste a dostanete“, Solas 33, str. 6-8). Sú to tí, ktorí môžu očakávať odpovede na modlitby, pretože Boh je ich nebeským Otcom. Ale zistili sme aj to, že tieto verše môžeme oprávnené aplikovať aj na tých, ktorí hľadajú Boha. Poukázal som na to, že Boh neodmietne odpovedať tým, ktorí ho hľadajú celým srdcom. Budem opäť aplikovať túto pasáž na tých, ktorí hľadajú Pána, ale na

začiatku spomeňme jej uplatnenie aj na tých, ktorí už sú Božími deťmi.

Vo veršoch 9 a 10 nám Ježiš ukazuje, aké prirodzené by malo byť očakávať od Pána, že odpovie na modlitby svojich skutočných detí. Objasňuje to na porovnaní s ľudskými vzťahmi. Zavádzal by bežný ľudský otec svoje deti, podvádzal by ich? Ktorý ľudský otec by položil na stôl kameň namiesto chleba? Možno zo žartu, ale nikdy nie vážne. A viete si predstaviť, že by svojmu synovi dal na tanier živého hada namiesto ryby? Nie, až na zriedkavé výnimky, otcovia chcú, aby ich deti boli šťastné. Chcú robiť to, čo je pre ne najlepšie. Chcú, aby sa im nič zlé nestalo. „Teda,“ hovorí v podstate Ježiš, „ste zlí, všetci ste hriešnici a aj tak viete dávať svojim deťom dobré dary. Ak napriek svojim mnohým hriechom milujete svoje deti, staráte sa o ne, robíte, čo si myslíte, že je pre ne najlepšie, prečo pochybujete o vašom Otcovi v nebesiach? On je dokonalý Otec, ktorý vás miluje viac, ako ktorýkoľvek ľudský otec miluje svoje deti, On je vždy prítomný, aby na vás dával pozor a staral sa o vás. Ako môžete pochybovať, že On vám nedá dobré alebo

presne to, čo dokonale vyhovuje vašim potrebám?”

To je nádherné uistenie pre pravých veriacich, že môžu pred Boha s prosbami prichádzať kedykoľvek. Pán má pre nás veľa nádherných darov, ale chce, aby sme k nemu prichádzali ako malé deti, s dôverou a láskou, pretože On rád počúva naše hlasy a rád nás robí šťastnými. Odoprie nám iba to, čo pre nás nie je dobré, pretože je nielen milujúcim Bohom, ale aj dokonale múdрым Bohom.

Ako som uviedol, tieto verše sa naozaj vzťahujú na tých, ktorí sa stali skutočnými členmi Božej rodiny. A čo tí, ktorí nie sú v takomto postavení? Je pre nich nejaké povzbudenie v týchto veršoch? Áno, je. Ved' ten, kto je teraz pravým Božím dieťaťom, nebol vždy v takom pozhnanom postavení. Nikto neprichádza na svet s duchovným vzťahom s Pánom. Je pravda, že niektorí spoznali Pána v ranom detstve, prežívajúc nebadateľne malý alebo takmer žiadny zápas, ale u väčšiny ľudí to bolo spojené s dlhším či kratším hľadaním. Ako teda tieto verše pomáhajú takejto osobe? Pomáhajú takto: zatiaľ čo platí, že hľadajúci človek ešte nie je Božím dieťaťom a nemôže volať Boha svojím Otcem, podstata Boha je rovnaká voči komukoľvek, kto k nemu pristupuje. To znamená, že Boh vás nebude zavádzať, nepodvedie vás ani vám nedá opak toho, o čo prosíte, zámerne. Boh je vo svojej podstate láskavý, milujúci, trpezlivý a milosrdný. Ak je vaše hľadanie ozajstné a skutočne túžite po odpustení hriechov, Boh vás nebude neprestajne odmietať.

Musím však povedať, že to niekedy vyzerá tak, akoby Boh prehliadal osobu,

ktorá ho hľadá. Prečo to robí? Robí to preto, aby preskúšal naše rozhodnutie. Niekedy to robí preto, lebo sme sa v skutočnosti ešte neodhodlali, že sa vzdáme svojich hriechov a budeme ho nasledovať. Stále lipneme na niečom, s čím Boh nesúhlasí. Boh chce byť kráľom v našom živote a nehodlá sa deliť o vládu nad našim životom s niečím alebo niekým iným. On dal svojho Syna, aby zomrel za naše hriechy. Ako by ste mohli očakávať, že by znášal niečo, čo zapríčinilo smrť jeho jediného Syna? Inokedy necháva bez povšimnutia toho, kto sa stále sčasti spolieha, že mu jeho dobré skutky alebo dobrý charakter zaručia prijatie u Pána. Ak to platí aj o tebe, zjavne si ešte nepochopil, že v očiach svätého Boha nie

je nič, čo by nebolo nejakým spôsobom poškvrnené od hriechu. Ježiš zomrel za stratených a bezmocných hriešnikov, ktorí sa nemajú čím chváliť. Boh ťa neprijme do svojej rodiny, kým sa nevzdáš predstavy, že sú v tebe nejaké hodnotné vlastnosti. Všimni si, že keď Ježiš v 7. kapitole Matúšovho evanjelia oslovil svojich poslucháčov, otvorene povedal, že sú zlí! A to prehováral k svojim učeníkom!

Priateľu, nemôžeš byť spasený, kým nebudeš nad sebou zúfať a kým nevložíš všetku svoju dôveru v Krista a jeho dielo na kríži. Pomysli na kríž a kruté utrpenie, ktoré tam Pán podstúpil. Na tom mieste získal moje spasenie, moje úplné spasenie, kým ja som bol ešte bezmocný, úbohý hriešnik a neexistuje nič, čo by som k tomu dielu mohol alebo potreboval pridať. Takže, priateľu, aj keď nie si

Božím dieťaťom, je tu ešte jeden dobrý dar, o ktorý môžeš prosiť Boha. Aký je to dar? Je to dar spasenia, ktorý zahŕňa odpustenie všetkých tvojich hriechov a večný život. Boh sa nezdráha dať tento neoceniteľný dar komukoľvek, kto k nemu príde ako beznádejný hriešnik, spoliehajúci sa nie na svoju spravodlivosť, ale jedine na Ježiša Krista a jeho obeť za hriešnikov na kríži. Ak prídeš správnym spôsobom, čo pre teba urobí Pán? Dá ti nielen odpustenie, ale aj miesto v Božej rodine. Potom spoznáš ako nikdy predtým, že Pán je skutočne úžasný, milujúci, milosrdný Otec, ktorý ti chce dať množstvo dobrých darov. Hľadaj Pána, priateľu, klop a neuspokoj sa, kým sa ti dvere neotvorí, aby si mohol vstúpiť.

Michael Steedman

Lebo ten, kto zomrel, je už ospravedlnený od hriechu.

Rímskym 6:7

Lebo čo zomrel, hriechu zomrel raz navždy, a čo žije, žije Bohu.

Rímskym 6:10

Tak aj vy súd'te o sebe, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.

Rímskym 6:11

Pod'akovanie

Vedenie občianskeho združenia Solas ďakuje čitateľom, sympatizantom a podporovateľom za priazeň a podporu tejto služby modlitbami a finančnými darmi v roku 2016. Do ďalších dní Vám prajeme veľa Božieho požehnania, jeho milosti, lásky a pokoja.

S vďakou a v úcte a láske Kristovej

Vedenie združenia

Milí priatelia a sympatizanti časopisu Solas!

Službu združenia Solas môžete podporiť aj 2 percentami z dane z príjmu. Na príjem 2 percent z dane sme zaregistrovaní: „V Notárskom centrálnom registri určených právnických osôb (NCRpo) dňa 29. 9. 2016 pod sp. zn. NCRpo 182/2016“. Zdaňovacie obdobie 2016 (rok príjmu 2 % podielu zaplatenej dane 2017).

Údaje, ktoré potrebujete uviesť do vášho daňového priznania – do oddielu „Údaje o prijímateľovi“:

IČO: 42064619

Právna forma: Občianske združenie

Obchodné meno (názov): Solas

Sídlo – ulica – číslo: Smreková 11

PSČ: 010 07

Obec: Žilina

Ak sami nepodávate daňové priznanie:

Potrebné formuláre si môžete stiahnuť aj z web stránky združenia Solas (www.solas.sk).

Solas číslo 33, 9. ročník, zima 2016

Časopis Solas vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7. IČO: 42064619. Je evidovaný Ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka.

Je nepredajný. Odberateľom ho zasielame bezplatne.

Číslo 33 vyšlo 2. decembra 2016 v náklade: 2 580 ks.

Tlač: Alfa print, s. r. o. Martin, www.alfaprint.sk

Žiadosti o zaradenie do Zoznamu odberateľov pošlite na poštovú alebo e-mailovú adresu redakcie.

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posilať na účty:

Z územia Slovenska: VÚB Žilina, číslo účtu: SK08 0200 0000 0024 8691 6455;

Zo zahraničia: Číslo účtu v tvare IBAN: SK08 0200 0000 0024 8691 6455,

SWIFT: SUBASKBX; VÚB, Mlynské nivy 1, SK 829 90 Bratislava 25, Slovakia.

Z Českej republiky: Poštovní spořitelna, číslo účtu: 247761864/0300

Fotografie: Redakcia Solas

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda, <http://drahoslav.solas.sk>

Adresa redakcie: Redakcia Solas, P. O. Box 76, 010 07 Žilina 7

tel.: +421 948 444 155

e-mail: redakcia.solas@solas.sk; solas@solas.sk

www.solas.sk; casopis.solas.sk; blog.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

Solus

**... aby sme, ako Kristus
vstal z mŕtvych slávou Otcovou,
tak aj my chodili v novote
života.**

Rímskym 6:4

Jedine Bohu patrí sláva

**Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj Vaším časopisom.
Čítajte a rozširujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom.
Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.**

www.solas.sk